

ag. 9/5.

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA
RECUNOSCUTA PERSOANA MORALA PRIN LEGEA DIN 1 MAI 1923
SEDIUL „UNIUNEI”: BULEVARDUL CAROL No. 30 — BUCUREȘTI

Uniunea Generală a Vânătorilor din România

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 11 MAI, 1923

SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: BULEVARDUL CAROL No. 30 — București

CONSILUL DE ADMINISTRAȚIE:

Inalt Președinte de Onoare: **A. S. R. Principele Moștenitor al României**

Președinți de Onoare:

MIHAIL SUTZU, MIHAIL PHERECHYDE și DINU R. GOLESCU

Președinte:

ANTONIU MOCSONYI

Vice-Președinți:

NICOLAE RACOTTA și Dr. GH. NEDICI

Secretar-General:

C. G. ALEXIANU

Membrii-Consilieri:

Dr. I. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, Marchizul de BELLOY, Principele GEORGE VAL. BIBESCU, DINU I. C. BRĂȚIANU, Dr. I. BEJAN, Principele JEAN CALLIMACHI, GR. P. CARP, Dr. I. E. COSTINESCU, MIHAIL SC. PHERECHYDE, GENERAL I. GĂRLEȘTEANU, Prof. Dr. ERNEST JUVARA, G. LAKEMAN-ECONOMU, Prof. Dr. DIONISIE LINTȚIA (pentru Banat), H. CAV. DE MIKULI (pentru Bucovina), GENERAL G. G. MANU, Prof. Dr. N. MEȚIANU, DIMITRIE I. NICULESCU, C. OPRAN, MIHAIL OROMOLU, GEORGE A. PLAGINO, ROMUL POPESCU (pentru Transilvania), C. ST. RASIDESCU, NICOLAE SĂULESCU, GEORGE SCHINA, Maior R. SCHNEIDER-SNYDER, Dr. L. SKUPIEWSKI, VASILE ȘTEFAN, Prof. Dr. G. SLAVU, Col. C. V. STEREA SEVER TIPEIU, Prof. Dr. G. UDRISCHI.

Censori:

S. BODNĂRESCU, N. KALERGI, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU, A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII:

Membrii activi: plătesc o taxă de înscriere unică de Lei 100.— și o cotizație anuală de Lei 50.—

Membrii aderenți: plătesc o taxă de înscriere unică de Lei 40.—

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar de la 100 înainte numai Lei 5 și un abonament obligatoriu la „Revista Vânătorilor“ de 400 Lei anual.

Abonamentul la „Revista Vânătorilor“ este obligatoriu pentru toți membrii „Uniunii“

(Aceste dispozițiuni fiind valabile numai până la 31 Decembrie 1925)

Statutele U. G. V. R. se trimet la cerere contra 10 Lei în mărci poștale

Correspondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

Orele de birou la Uniune: In toate zilele de lucru dela 3—7 p. m.

SEDIUL: BULEVARDUL CAROL No. 30 — BUCUREȘTI.

CIMENTUL TITAN

**SOCIETATE ANON. FRANCO-ROMÂNĂ DE CIMENT ȘI
MATERIALE DE CONSTRUCȚIE
CAPITAL LEI 40.000.000**

• • •

UZINA ȘI SEDIUL SOCIAL

La DUDEȘTI-CIOPLEA lângă BUCUREȘTI

TELEFON 21/47

• • •

**DIRECTIUNEA GENERALĂ ȘI COMERCIALA
La BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI, No. 226**

TELEFON 54/2

• • •

Adresa pentru Scrisori : Căsuța poștală No. 581 București

Adresa telegrafică : PORTLAND - BUCUREȘTI

Fabrica de Ciment din Turda

SOCIETATE ANONIMĂ

CAPITAL LEI 6.000.000

UZINA LA TURDA

• • •

SEDIUL SOCIAL ȘI BIROUL COMERCIAL

La BUCUREȘTI: CALEA VICTORIEI No. 226

TELEFON 54/2

• • •

Adresa pentru Scrisori: Căsuța poștală No. 581. București

Adresa telegrafică : PORTLAND - BUCUREȘTI

„HUBERTUS” F. W. PETRI & FIU Alba-Iulia

Sucursala București

EN GROS: Splaiul Kogălniceanu No. 35 ————— EN DETAIL: Lipscani-Noi No. 27 sub Grand Hote

PENTRU BRANȘA:

FOTOGRAFICA:

Cele mai moderne aparate pentru FOTOGRAFI NEUE-GORLITZER-KAMERA-WERKE. Bogat asortiment de APARATE pentru AMATORI marca ERNE-MANN și alte noutăți:

LAMPI de MAGNESIUM AKTINO-FOTOMETER, APARATE VELOPHOT, MAȘINI de TĂIAT sticle și cartoane. Bogat depozit cu cele mai întrebuintate aparate fotografice.

DE VÂNĂTOARE:

ARME NOVOTNI și BELGIENE, PI-STOALE WALTER și mărci SPANIOLE, CARTUȘE pline și goale.

ARME de salon „FLOBERT” și de aer comprimat.

GHEȚE pentru VÂNĂTORI și originalele COELSER.

Complex asortiment cu cele mai utilizate articole.

DE CINEMA:

NOUA MAȘINĂ de TEATRU A. E. G. MAȘINI de PROIECȚIUNE A. E. G. pentru Universități și școli cu mecanism de oprire.

Diverse APARATE de PROIECȚIUNE APARATE pentru saloane și case particulare.

TRANSFORMATOR „REFORM” pentru curent alternativ și polifazic. Instalații complete de TEATRU-CINEMA

Pentru amatorii colecționari de arme, o piesă rară!

Armă cu cremene pentru glonț, cu țeava de damast, cal. 20 și cu incrustări în aur; toate platinele gravate artistic după gravuri ale celebrului gravor Joh. Elias Rindinger din Augsburg (Inceputul secolului al XVIII-lea). Gravată în aur numele lui CASPAR ZELLNER (armurierul curții imperiale vieneze pe timpul împărătesei Maria Theresia). *Obiect de artă de primul rang, cu care se mai poate trage încă și azi.* Prețul este de 200 dolari sau schimb contra unei arme moderne de aceeași valoare.

SE POATE VEDEA NUMAI LA PROPRIET. EI.

A se adresa la Redacția Revistei.

Pensiune la munte pentru membrii „Uniunii”

Hotel-Restaurant Ștefan Căpățână.

Poiana, la 1000 m. deasupra nivelului mării, situată la piciorul muntelui Shuller (1802 m. deasupra nivelului mării), și care poate fi ajunsă de la Brașov într-o 1/2 oră cu o trăsură pe arcuri.

Casă de primul rang, nou amenajată și având odăi cu paturi confortabile. Confort modern.

Prețuri: prețuri normale ca la hotelurile din Brașov;

Odăi cu 2 paturi 200 lei pe zi.

Deschis tot anul, punct de plecare pentru sportul alpin. Sport de iarnă, teren admirabil de Ski. Membrilor „Uniunii” li se face la prețurile de restaurant o reducere de 10% și asupra prețurilor odăilor de 20%.—Disponibil în mod permanent și o odaie mare cu 4 paturi, pentru turiști de ai „Uniunii”, cari se află în trecere.

Pentru reținere de odăi se va anunța cu 8 zile înainte la adresa Ștefan Căpățână, Brașov. Acelaș poate îngriji la comandă și de trăsură, cu prețuri potrivite.

Fabrica de Ciment Portland din Azuga

SOCIETATE ANONIMA

terminând lucrările de refacere și complectare a instalațiilor sale

livrează ciment de calitate superioară

îndeplinind cu prisosință toate condițiile caetelor de sarcini
oficiale. Garantează în orice moment îndeplinirea acestor condițiuni

Mai fabrică :

Var alb la cuptoarele sale din Piatra Arsă (Sinaia) și

Var hidraulic la fabrica sa din Comarnic

cu prețurile cele mai reduse

Pentru ori și ce informații a se adresa la sediul societății în Azuga

•• Banca Franco-Română ::

București, Strada Bursei No 5

TELEFON : 10/17, 46/8. — TELEFON INTERBANCAR 67

ADRESA TELEGRAFICA : FRANCOBANK

Capital social 100.000.000

CAPITAL DEPLIN VARSAT
FOND DE REZERVA

50.000.000
12.200.000

SUCURSALE:

Alexandria, Câmpina, Caracal, Cernăuți, Constanța,
Găești, Giurgiu, Roșiorii de Vede, Slobozia, Slatina,
Timișoara, T.-Măgurele.

AGENȚII:

Costești, Corabia, Drăgănești, Făurei, Vida, Zimnicea

Tot felul de operațiuni de bancă și autorizată să facă

OPERAȚIUNI DE DEVIZE

SIGMUND PRAGER

Casa fondată în 1854

București, Calea Victoriei No. 11

Furnisorul
Curței Regale

Cel mai vechiu magazin din țară cu

a Depusă

Articole de vânătăoare și sport

CATALOG SPECIAL GRATUIT LA CERERE

Specialități:

Confecțiuni de sport, Impermeabile Burberrys, Haine de Piele
Incălțăminte pentru toate sporturile

Blănării, Stofe englezești, Pălării

„Dâmbovița“

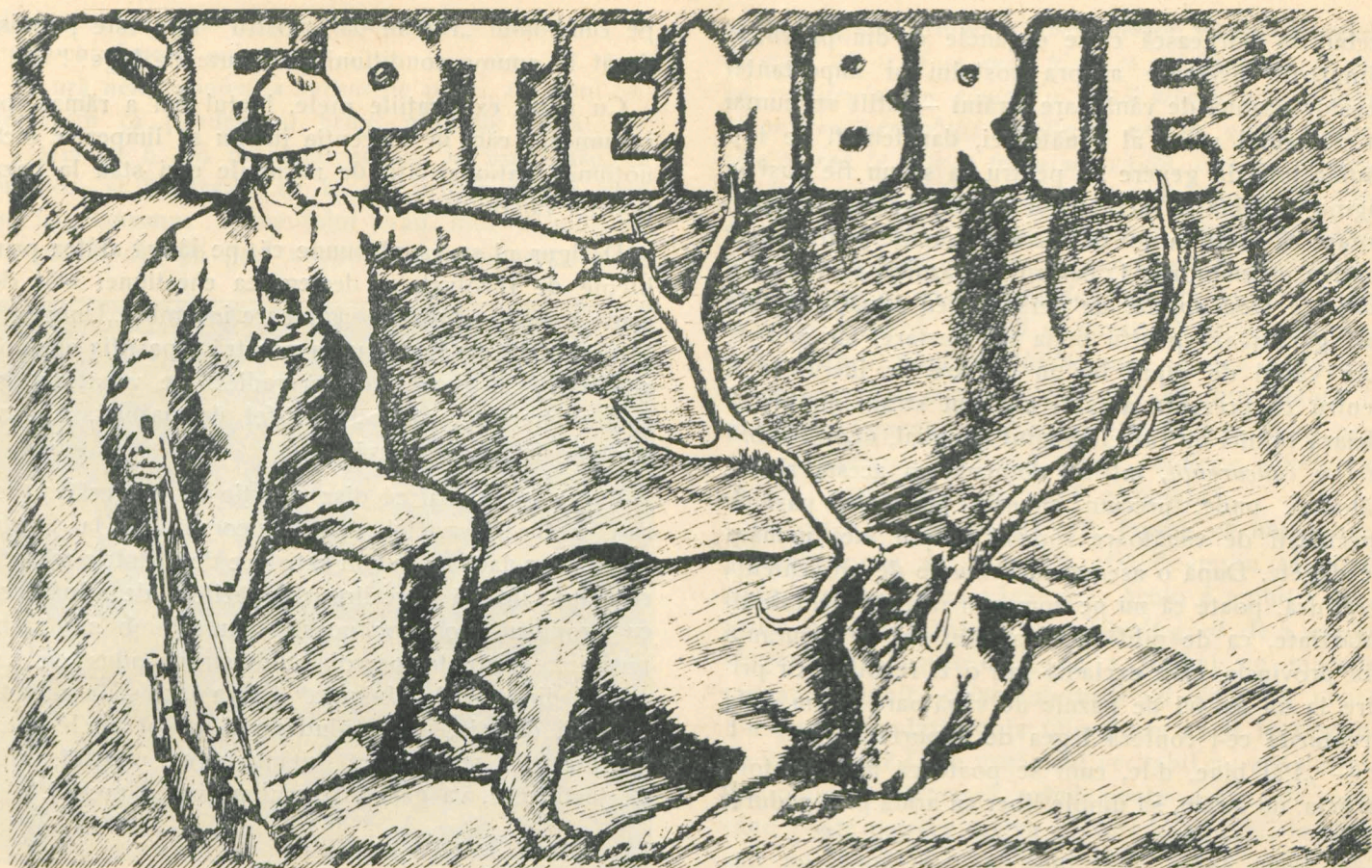
Societate Anonimă Română
pentru fabricarea Cimentului

PORTLAND

Fabrica de ciment în Gara Fieni

Birou în Str. Marconi 3, București

Telefon 57/75

Despre paznicii noștri de vânătoare profesioniști

de C. G. Alexianu
Secretarul General al „Uniunii“

În urma unei lăudabile inițiative a inspectorului general al vânătoarei, d-l Gh. Nedici, statul a creat anul trecut o școală specială de brigadieri de vânătoare în Sighetul Marmației. Nevoia unei asemenea școli practice și teoretice, era nu numai simțită, dar și mai ales de o urgență imperioasă pentru realizarea practică a noului program de îndrumare a vânătoarei în țara noastră. Căci, la ce ne-ar servi toate teoriile asupra creșterii și înmulțirii vânatului, distrugerii răpitoarelor, facerii ogoarelor și sărăturilor pentru vânat, într'un cuvânt a administrării civilizate a unui teritoriu de vânătoare, dacă n'avem personalul specialist care să le aplice? Așa dar, înființarea școlii de brigadieri de vânătoare, constituie nu numai o utilitate, ci o ineluctabilă necesitate, fără de care tot ce s'a înjghebat până acum la noi pentru ridicarea teritoriilor noastre la un nivel apusean, ar fi fost clădit pe nisip.

Dar nu de acest adevăr elementar, de care e pătrunsă astăzi toată lumea vânătoarească cultă, vreau să mă ocup aci. Însă tot atât de inutil ar fi să mai demonstrez că școala din Sighetul Marmației înseamnă pentru nevoile vânătoarești ale României mari, o picătură de apă pe o piatră fierbinte... Anul trecut, școala d-lui Dr. Nedici ne-a dat 14 absolvenți; *patrusprezece* brigadieri de vânătoare pentru o țară întreagă! Fi-rește, suntem la început, școlile acestea — pentru al

cărui început (începutul e greu) se cade să fim recunoscători d-lui Nedici — se vor înmulți pe fie-care an și ne vor da tot mai mulți absolvenți, iar statul va avea datoria să sprijine prin toate mijloacele în-florirea lor, după pilda țărilor din Apus.

Până atunci organele noastre administrative și polițienești ar trebui să facă mai puține mizerii *paznicilor de vânătoare străini*, adevărați mucenici ai meseriei, aduși din străinătate pe cont propriu de către posesorii de teritorii de vânătoare cari s'au săturat de vânătoarea sălbatică și infructuoasă, cu care se mai acomodează din nefericire și astăzi încă atâția „vânători“. Brigăzile de Siguranță din diferitele puncte ale țării ar trebui să fie instruite prin circulări de la centru, ca să nu mai molesteze pe acești oameni eminentemente cinstiți, idealști și devotați ai nobiliei lor meserii ce au moștenit-o din tată în fiu, făcându-le dificultăți sau punându-i pe drumuri la fie-care trei luni (dacă nu și mai des), când se prezintă spre reînnoirea vizei de ședere în țară — în caz că acești bieți străini n'au stăpâni destul de influenți, sau că n'au apucat încă să învețe „obiceiul pământului“, tăind nodul gordian printr'un benevol sacrificiu al unei părți din modestul lor salariu în favoarea „ze-lusului“ cerber administrativ...

Tot de la serviciul central al Siguranței, unde avem din fericire atâția șefi destoinici și inteligenți, ar

trebuie să pornească către organele ei din provincie lămuririle necesare asupra rostului și importanței acestor paznici de vânatoare străini — utili nu numai în domeniul strict al vânatoarei, dar temuți de toți răufăcătorii în genere — pentru ca să nu fie puși în tagma comună a lucrătorilor străini veniți de peste hotare să caute la noi de lucru, și anume pentru două motive peremptorii: 1. pentru că paznicii aceștia *sunt aduși în mod special* de persoane cu situații în țară cari garantează pentru buna lor purtare, iar nici de cum veniți de capul lor în căutare de lucru, și 2. pentru că prezența acestui element străin nu prejudiciază în nici un caz elementul național, *neprovocând nici o concurență*, într'un domeniu ca acesta al vânatoarei, unde, precum spunem mai sus, paznicii specialiști de vânatoare români se pot încă număra pe degete. După o asemenea lămurire de proveniență ierarhică, poate că nu ne vom mai izbi de mentalități întârziate, ca de pildă acea a unui șef de siguranță din provincie, care exclamă într'o zi revoltat, cu privire la un ast-fel de paznic de vânatoare străin și la drepturile ce-i conferă legea de a purta arme:

— „Păi bine, d-le, cum se poate că un „nemțoi“ ca ăsta, un străin, să umble liber cu arma prin pădure,

pe când unui „român da'l nostru“ nu-i este permis, decât în anume condițiuni prevăzute de lege?!“

Cu toate explicațiile mele, bietul om a rămas tot nedumerit, căci în concepția lui nu se limpezise încă noțiunea naționalității de noțiunile cari stau la baza poliției vânatului...

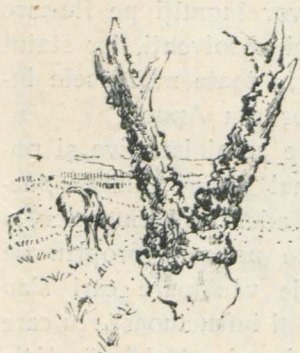
Desigur ni se va răspunde că, pe lângă atâtea probleme de rezolvat, și deslegarea chestiunii atât de acute a personalului de vânatoare incumbă „Uniunii“. Deocamdată am luat asupra noastră repartitia elevilor absolvenți ai școlii de brigadieri de vânatoare și condensarea cererilor de ast-fel de paznici. Am anunțat-o la timp în Revistă.

Regretăm numai că disproporția între ofertă și cerere reduce serviciul nostru deocamdată la foarte puțin. Dar dacă nu putem satisface decât într'o măsură cu totul infimă cererilor de păzitori de vânatoare cu produsul școlii noastre, în schimb să facem posibilă existența personalului străin adus cu sacrificii din afară! „Uniunea“ își va face și în această privință datoria, intervenind pe lângă organele competente. Să sperăm că întâmpinarea noastră, atât de justificată, va găsi interesul pe care-l merită.

E vânatul un privilegiu? E vânatul un sport?

de Dr. I. Phillipowicz, Cernăuți

or fi vr'o 30 de ani în urmă. Stau — pe atunci un băiețel de 7 ani — la fereastră, privind în așteptare în întunericul serii de iarnă, luminată puțin de zăpadă și de luciul stelelor. Poate că de vr'o douăzeci de ori până în momentul acela îmi bătuse inima,

când se apropia sunetul zurgălăilor dela vr'o sanie, însă în zadar căci nu era sania pe care o aștept. In fine! Simt cum mi se suie sângele în față, pulsurile svâcnesc puternic, jos la scară s'a oprit sania așteptată cu cei doi cai albi, Rădăuțeni. O figură neagră, învălită într'o blană mare, se dă jos; tata s'a întors dela vânatoarea din K. Ca săgeata mă reped prin odăi spre eșire și îl asaltez, pe ce-l ce intră, cu tot felul de întrebări; ce a vânat, ce a văzut? El zâmbește tăcând, pe când i se scoate blana. Acum aud pași greoi, înceți, în antreu, — pașii aceștia par'că i-ași auzi și astăzi —, bătrânul nostru vizitiu Iosif deschide ușa, târând ceva după dânsul. Cu un puternic chiot, ca lătratul unui copoi, mă reped și scormonesc în părul mistrețului, mă dau îndărăt ca să-l pot privi din toate părțile, îi pipăi tot corpul,

botul puternic, colții și coama-i aspră ca peria. Se făcuse târziu și trebuia să mă duc la culcare. Inșă nici vorbă nu putea fi de somn, căci mereu ieșeam afară, neputându-mă sătura privindul. Și după o noapte neliniștită, fără somn, când se crăpa de ziua eu eram iarăși afară la bucatărie.

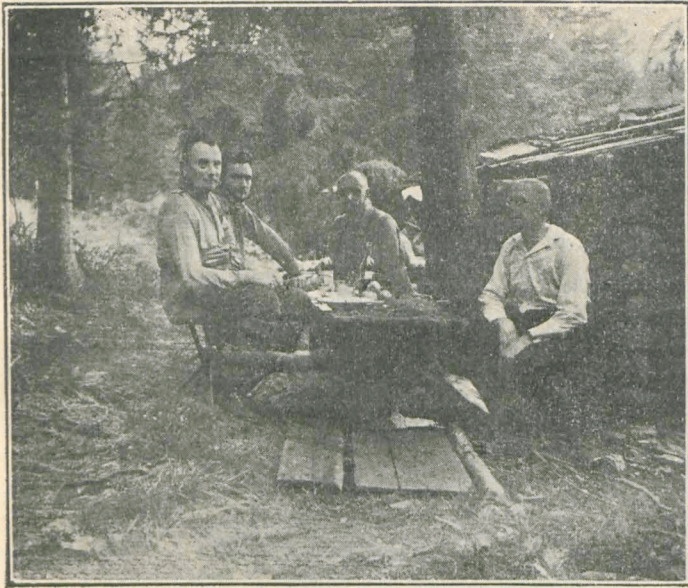
Doi ani în urmă. Devenisem fericitul posesor al unui Flaubert 6 mm, după ce, sub conducerea tatălui meu, trăsese deja de nenumărate ori la țintă și după ce mă deprinsesem cu mânărea armei, având în vedere și siguranța celor dimprejur. Cred că niciodată în viața mea n'am fost mai mândru decât atunci. Vrăbii, ciocârlani moțați și guzgani, — dacă se găseau, — erau vânatul meu ordinar, iar ciorile, sturzii și chiar șoimii erau vânatul mare, care îmi dădea de gândit și mă făcea să fac planuri de războiu, spre a le surprinde. Pițigoii, ciocănitorele și alți cântăreți, conform învățăturilor primite dela tatăl meu, fură scutiți. Deși ceasuri întregi cutreeram, neobservat de ochiul cuiva, grădina noastră mare, — în loc să stau la carte sau la pian, — nu mi s'a întâmplat niciodată, ba nici nu mi-a trăsniț măcar prin gând, ca să împusc vr'un cântăreț folositor. Tot așa și pe timpul clocitului se odihnea arma mea

și o scoteam doar numai pentru ce e stricător, ca ciori, coțofene și șoimi.

O ură nemaipomenită aveam pe pisici, de când observasem că pândesc și prind păsările cântătoare.

Deja cu 6 ani mă luau adesea la vânatoare, ca privitor, și impresiile ce le am primit atunci când în împrejurimea Cernăuțului erau încă o mulțime de păsări de apă prin mlaștini, stau și astăzi clare

D-l Dr. Phillipowicz la vânatoare, într'un cerc de prieteni.

și cu toate amănuntele în fața ochiului meu sufletesc. Cea mai mare bucurie o aveam, când era cu mine și camaradul meu de aceeași vârstă, al cărui tată din tinerețe încă vâna împreună cu al meu. Atunci bucuria noastră era îndoită și amândoi ne întreceam în a cunoaște diferitele specii de vânat, râvnind de a ne purta cât se poate de corect, iar toată săptămâna ne desfătam în amintirile Duminicii trecute și în așteptarea celor din Duminica viitoare.

Unde sunteți voi stoluri de rațe, nagâți, becaține și bătlani, cari pe timpul inundațiilor ați format isvorul nesecat al celei mai frumoase vânători! Ați dispărut, v'ați dus pentru totdeauna! Astăzi țaranul își trage brazda primăvara prin locurile acelea, iar toamna recoltează mândrețe de cereale. Potârnichea își plimbă puii pe acolo, pe unde înainte pescărușul se cufunda în apa adâncă de câțiva metri. De câte ori trec prin aceste regiuni, privesc, fără să vreau, într'acolo și amintirile din fericita tinerețe revin.

Sosi timpul, când mă luau și la vânatoare cu hăitași. Aicea se proceda în mod tăcut și serios, iar conducătorul vânatoarei era respectat. Pe atunci nu exista târguială pentru un loc, nu se vorbea cu voce tare, nu se tușea, și până la sfârșitul hăituelii nu se părăsea locul, iar cine din eroare împușca o capră în loc de țap, aceluia îi puteai vedea scrisă pe față rușinea la distanță de sute de pași, și timp îndelungat după aceea ocolea orice societate de vânători. Pe atunci nu se cunoștea așa zisa „grandomanie“, atât de obicinuită dela războiu încoace, de a trece peste toate cu o ușoară dare din umeri. *Iar acela, care a crescut ca vânător în acea atmosferă, simte ca o*

adâncă jignire violarea venerabilelor tradițiuni vânătorești; el ar dori mai bine ca vânatoarea să fie un privilegiu, nu pentru o clasă aleasă a societății, ci pentru veritabili vânători, pentru aceia, cărora vânatoarea le este o trebuință vitală, cari nu vânează pentru ca să uciadă, pentru ca să ajungă la cifre de record, pentru ca să mănânce vânat, să vândă piei sau să facă mișcare în aer liber, ci pentru acei cari trebuie să vâneze, fiindcă aceasta le este o aptitudine jirească, fiindcă ei voesc să vadă natura cu ochii proprii, fiindcă sălbătăciunea pe care o vânează, o cunosc și o iubesc. Ar trebui să între odată în concepția tuturor, că e o mare deosebire între pușcaș și vânător. Pușcașul poate înțelege vânatoarea ca un sport, vânătorul însă niciodată!

Pe cât de incontestabil este faptul, că împușcarea porumbeilor e un sport, cu atât de puțin se poate spune aceasta despre vânatoare. Acolo e ambiția de a ridica iscusința până la cel mai înalt grad, de a ieși învingător din concurență, de a deveni un maestru pușcaș renumit, chiar internațional dacă se poate. S'a auzit vreodată că la Olimpiade să fi fost vorba de vânatoare? Oare vânătorul veritabil nu are destulă mulțumire sufletească, când poate scăpa de oraș, când poate petrece câteva ceasuri în pădure, la câmp sau pe lângă un iaz, când vede vânat, chiar dacă n'a dat nici un singur foc de pușcă? Nu face el adese ori drum de ore întregi pentru o scurtă jumătate de oră primăvara, pentru ca să-l facă iarăși îndărăt cu un șitar sau poate fără nici unul, și să reînceapă acelaș drum a doua zi din nou? Și poate fi oare o plăcere mai mare, decât când pe terenul

La Gândacu. O poveste vânătorească.

tău de vânatoare inițezi un amic pentru prima dată în secretele împerecherei cocoșului de munte și îi prezinți râmurica verde, când a împușcat primul cocoș?... Sau, — dar nu voiu să continui, căci ar trebui să umplu revistele unui an întreg spre a dovedi, ce înseamnă vânatoarea pentru vânătorul adevărat și cum protestează el de hotărât, dacă numeri vânatoarea la sport. Voesc numai să menționez câteva

citare din literatura cinegetică germană. Așa zice von Kobell:

„Und wenn es nicht um's Jagen wär“
 Als durch den Wald zu schweifen,
 Zu hören wie der Kuckuck ruft
 Und wie die Finken pfeifen,
 Den Schwätzern aus dem Weg zu gehen
 Und keinen Narren mehr zu sehen,
 Es wär' genug der Lust dabei,
 Zum Lob der Jägerrei.

(Și dacă alt-ceva n'ar fi
 Frumoasa vânătoare,
 Decât prin codri-a hoinări,
 Prin crânguri și ponoare,
 Și cucul să-l auzi cântând
 Și cintizoiul fluerând,
 Flecari limbuți să ocolești,
 Nebuni să nu mai întâlnești,
 Destulă fericire ar fi,
 Vânatul a-l slăvi!)

„Oh, edles Waidwerk, wer dich nie gekannt,
 Ihm bleibt sie fremd, die dichtende Natur!
 Wie die Romanze blüht in ihrem Reich,
 Der Waidmann fühlt, der Waidmann weiss es nur!

(O vânătoare, nobil meșteșug!
 Cin' nu te știe, străin îi este-al firei ritm etern.
 Romanțele cum se nasc în lumea lor,
 N'o știe și n'o simte decât un vânător).

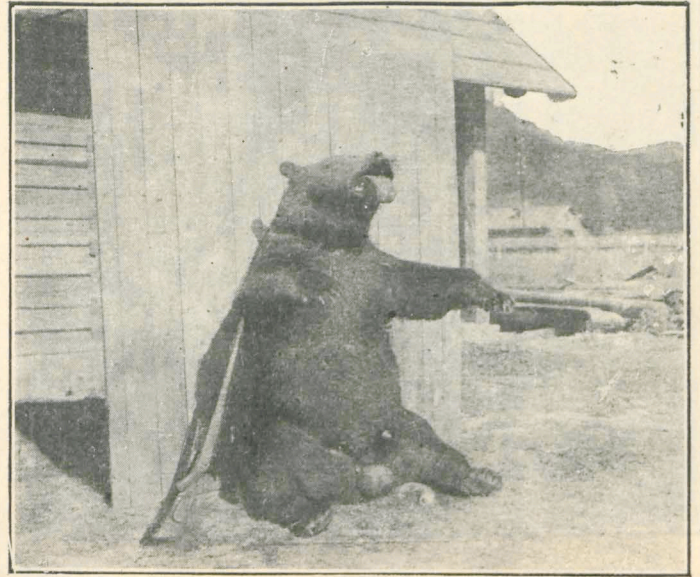

D-l Dr. Radu de Grigoreea cu cerbul său.

Vânătorii adevărați se cunosc între dânșii și nici-odată nu va izbucni un conflict serios între ei. Iar dacă se ivește vr'o diferență oarecare, ea se va înlătura dela sine după vânătoare, la un păhărel de vin.

Totuși unde e lumină, este și umbră! Sunt destui oameni, în deosebi acum după războiu, cari voesc să vâneze, fiindcă văd că și alții o fac, sau fiindcă

cred că sunt datori să o facă, după ce situația lor socială s'a ridicat subit, sau din unul din acele multe motive, pe cari le-am amintit deja, însă cu siguranță că nu din acel unic motiv, care din frageda-i copilărie îl împinge pe veritabilul vânător la vânat. Poate că unii dintre cititorii revistei își vor aduce aminte de un articol al meu din anul 1924. Acolo am descris o vânătoare, cum într'adevăr o putem vedea astăzi. Să te miri apoi, că între grupa veri-

Urs împușcat la Gândacu.

tabililor vânători, cărora observarea regulilor și obiceiurilor tradiționale cari fac vânătore vânătoare, le este o lege sfântă pentru ca să nu fie ucidere fără sens, și între grupa noilor, ce voesc să fie vânători și cărora nu le pasă de toate acestea, — neputând sau nevoind să se poarte bine, — se deschide o prăpastie? Cu aceasta nu voesc de loc să spun că fiecare, care abia la o vârstă mai înaintată începe a se ocupa cu vânătore, trebuie să fie un pușcaș fără dragoste pentru animalul de vânat și pentru natură. Absolut că nu. Inșă acela, ce are în sine un sâmbure bun, acela se manifestă foarte degrabă. El se poartă modest, el studiază istoria animalelor de vânat, lăsându-se condus și instruit, este mulțumit atunci când îl faci atent la greșeli și este și un bun camarad, care cu siguranță că în scurt timp va fi bine văzut în orișicare societate de vânători. Dacă d-l Gociman în numărul din Noemvrie 1924 al revistei zice, că între clasele populației se face o deosebire, aceasta nu se potrivește câtuși de puțin cu privire la Bucovina. Dimpotrivă. Vreau să menționez din acest punct de vedere, ca exemplu numai, compunerea unor cluburi de vânătoare.

1. Clubul vânătorilor, Cernăuți, membrii 36; funcționari și ofițeri 28, restul profesiune liberă.

2. Clubul vânăt. „Diana“ din Cernăuți, membrii 51; ofițeri și funcționari 35, restul diferite profesii libere (= 70% funcționari).

3. Clubul „Dr. Gh. Nedici“ din Sadagura, numărul membrilor 30; funcționari și ofițeri 21, restul profesii libere (= 65% funcționari).

Aceasta o privesc eu ca valoare educativă și culturală a vânătoarei, iar exercitarea ei exactă trebuie să se impună și acelei pătri din populație, care în prima linie are ocazie să facă foarte mult pentru înmulțirea vânatului, fiindcă trăește cu dânsul împreună, adică țăranilor. Nimic n'ar fi mai greșit decât a le face greutate în exercitarea vânătoarei, dacă aceasta se face reglementar și în acelaș timp cu cruțare. Pentru a ilustra aceasta, trebuie să povestesc un caz de care cu drept cuvânt, putem să fim mândri. Țăranul Doboș din Ilișești, județul Gura-Humorului, care e arendaș de vânătoare, a aranjat anul trecut o vânătoare de iepuri. După ce căzură 30 iepuri, el opri vânătoarea cu cuvintele: „Ajunge, domnilor, am petrecut cu toții foarte bine și mai trebuie să rămână ceva și pentru anul viitor“.

Deci repet încă odată: *Nu privilegiu pentru anumite clase sociale, ci privilegiu pentru acei ce exercită vânătoarea observând regulile necesare vânătoarei*

raționale și cari având în vedere și siguranța celorlalți vânători, își dau personal silință de a ridica contingentul de vânat, în sensul ca să se stârpească animalele cari îi aduc stricăciune, combătând braconajul—, adică cu alte cuvinte pentru acei ce exercită vânătoarea în mod rațional, iar nu decimator și sprijinesc animalul de vânat în lupta lui pentru existență. Aceasta ne trebuie, distracție împerechiată cu muncă serioasă și conștientă de ținta ei, iar nu vorbe ca democrație, cari sunt bune pentru politică. Fiecare e dator să lucreze cât de mult posibil în acest sens educativ, relevând nu împușcarea ca atare, ci etica vânătoarei. Atunci vom putea avea foarte curând bucuria, de a vedea înmulțit numărul vânatului cu tot numărul mare de vânători, dând exemplu altor țări și formând în acelaș timp și o falangă de fier contra tuturor elementelor cărora nu le convine să vadă în vânătoare cece de fapt ne este și cece de fapt trebuie să ne fie.

Să luptăm pentru răspândirea tirului de exercițiu

de Maior Schneider-Snyder Roland

Eu numai vânătoarei am sacrificat peste un pătrar de veac din viața mea, dar și tirului în genere. Incurajat de exemplul țărilor din Apus, mai cu seamă Germania, am dat un interes deosebit tirului de porumbei și mai ales tirului la porumbei de lut (talere) a cărui înaltă importanță sportivă este de mult recunoscută și a ocupat un loc de frunte chiar în programul tragerilor de la Jocurile Olimpice (Olimpiada din Stockholm).

Înainte de război, susținut din partea unor aristocrați sportivi și amatori ai sportului de tir, am contribuit foarte mult la ridicarea și răspândirea tirului cu carabina de calibrul mic (de salon), după sistemul anglo-american (*miniatur target shooting*) și a tirului la talere. Cred că nu este necesar să mai insist asupra însemnătății ambelor acestor sporturi, din punct de vedere al exercițiului obștesc și al apărării naționale. Războiul, dibăcia ochitorilor englezi, americani, germani și tirolezi pe câmpurile de luptă, au demonstrat suficient imensa importanță și necesitatea de a cultiva sportul tirului ca un sport național.

La noi, în frumoasa noastră țară, unde ar fi cel mai necesar, interesul pentru acest sport este egal cu zero, atât din partea conducătorilor noștri, cât și din partea amatorilor. Totuși să nu pierdem din vedere, că în cazul unui război eventual, tineretul nostru se va găsi în fața unor fini trăgători ai inamicului, ochitori cărora le este suficient să vadă o față în crenelul apărării, o mână descoperită, pentru a trage îndată și a nimeri cu precizie această țintă atât de mică. Trăgătorii siberieni retezau vârful căștilor soldaților germani — așa, de distracție sportivă! Cu ce precizie fantastică trebuie să tragă prin urmare un asemenea ochitor! — Din gura ofițerilor și soldaților germani, știu ce mare pericol erau pentru ei trăgătorii de precizie englezi și americani, antrenați de ani de zile la tirul de calibrul mic (Cal. 22 long rifle, short, long). Trăgătorii de precizie tirolezi erau spaima italienilor.

Precum spuneam, începurăm o luptă dărză pentru introducerea atât a tirului de calibrul mic, cât și a tirului la talere. Am făcut tot posibilul pentru ca

fabricile de arme și muniții să ne livreze muniție și arme cu prețurile cele mai joase.

Am făcut însă și tot ce am putut, pentru ca dragostea această de tir, odată deslegată în sufletul mulțimei, să nu devieze, găsindu-și satisfacția în domeniul vânătorului, ci să fie îndrumată spre tirul pur sportiv și de concurs. Și am reușit.

Când pledez, prin urmare, pentru trezirea gustului de trageri sportive, trebuie să accentuez în același timp că și la noi ambele aceste mișcări trebuie să meargă mână în mână. *Vânătoarea și tirul sportiv sunt două lucruri cu total diferite și trebuiesc complet separate. Nu este permis niciodată ca vânatul să servească drept ciblă de exercițiu trăgătorilor de sport. Ciblele acestuia sunt: cibla rotundă pentru tirul de exercițiu; vin apoi diferitele cible cu figuri și anume figuri întregi, jumătăți, treimi, cincimi; întâi imobile, apoi mobile, alergând înainte, lateral, sau dispărând în tufiș. Apoi urmează țintele (ciblele) cinematografice! În momentul când cade focul, se oprește și filmul, instantaneu, și se constată unde a izbit glonțul. Acesta este un exercițiu minunat, atât pentru tirul cu arma de salon (Cal. 22), cât și cu pistolul, da, chiar pentru revolverul militar sau automat!*

Intrebuițând cartușe speciale, se poate trage la asemenea exerciții chiar cu arma militară. Cea mai potrivită muniție în acest scop, avea armata austro-ungară, iar una și mai bună, Honvezii unguri, furnizată de către fabrica de arme Manfred Weiss din Budapesta, o invenție a Maiorului Scheick, unul din cei mai buni tehnicieni de arme. O astfel de muniție s'ar putea ușor fabrica, atât pentru armele noastre Mannlicher 8,2 mm. cât și 6,5 mm. Pentru armele franceze ar fi mai potrivită muniția cu capse a armatei austro-ungare, cu încărcător conic adecvat.

Așa dar, să facem rost de arme și munițiuni pentru tirul de exercițiu! Mănat de dorința de a introduce și la noi cât mai mult tirul la talere, m'am interesat foarte mult de procurarea muniției. Muniția trebuie să fie bună și mai ales ieftină, căci un trăgător de talere trage 100 de focuri ca nimic; eu însumi consumam 100—300 cartușe într'o zi. Bine înțeles înainte de război, căci cine își poate permite așa ceva în ziua de astăzi, când cel mai ieftin cartuș fără fum de cal. 12 (acesta fiind cel mai potrivit pentru tirul de talere) costă astăzi 6—7 lei bucata. Vorbesc de un cartuș Wöllersdorff sau Roth. Cât costă însă un cartuș german sau englez! N'avem de cât să ne gândim, de pildă, că la Regie pulbera f. fum englezească E. C. (produsul fabricii

E. C. Povider Co. Bucklesbury Street 20, London) costă nu mai puțin de *1600 lei kilogramul!* Dintr'un kg. din această pulbere nu se poate scoate de cât 500 de cartușe cal. 12.

Cu astfel de prețuri nu poate fi vorba de o răspândire a tirului de talere, acest exercițiu rămânând deci privilegiul exclusiv al oamenilor bogați. Totuși, această situație este contrară intereselor noastre patriotice. Trebuie prin urmare făcut tot posibilul, ca și în țara noastră atât vânătorii, cât și trăgătorii de exercițiu, să ajungă să-și procure o muniție bună pe un preț accesibil. Marca aur ne închide piața germană; ne-ar mai rămâne deci Austria. Înainte de a discuta însă această muniție, doresc să descriu în mod succint o armă pe care eu o găsesc potrivită pentru darea la semn pe distanță scurtă, înlocuind astfel carabina mică.

În Anglia, America, Germania, există nenumărate cluburi de dare la semn, cari utilizează pentru sport standuri improvizate, precum sunt instalațiile de popice închise, și trag cu carabine ca: Stevens Favourite, Stevens Ideal, Stevens American match, Winchester single-shot, Savage Target, toate de calibrul 22 short, sau cu pistoale de tir.

Cartușul cal. 22 short, de fabricație germană (f. bună!) costă astăzi la noi 1,50 lei bucata; deci este o muniție scumpă. Ba, ceva mai mult: în ultimul timp R. M. S. avea pretenția să ceară 2 lei taxă de monopol de bucată, pe motiv că acest cartuș conține și iarbă! Numai grație unei energice intervențiuni din partea „Uniunii“ noastre, Regia a renunțat la această taxă, scutind muniția aceasta de tir de orice taxă de monopol.

Pentru distanțele scurte la care se trage de obicei, putem foarte bine înlocui carabina mică cu carabina de aer comprimat. Nepierzând din ochi adevăratul scop al dării la semn, adică formarea ochitorilor pentru armată, găsesc că cel mai bun model ar fi *Westley Richards Patent Combination Air-Gun and Service rifle*, adică o carabină cu aer comprimat care are exact greutatea, lungimea, forma, patul și sistemul de ochire al armei militare al armatei engleze, tubul de aer comprimat fiind acționat de un levier. Țeava este ghintuită și trage foarte precis.

Pentru sport, deci și pentru vânători, ar fi nimerită carabina fabricii *Birmingham Small Arms Company*, care face și admirabile carabine de dare la semn și de vânătoare, pentru cartușul 22 short, long sau longrifle.

La carabinele cu aer comprimat nu costă parale decât glonțul de plumb. Modelul „Match“ al fabricii

Kynoch Ltd. cântărește 10 grains, modelul „Witton“ 8 grains (1 grain = 0,065 grame). 1 kilogram de ast-fel de gloanțe, aduse din Anglia cu vaporul, ca balast, n'ar costă mai mult de 80—100 lei.

Pentru cluburile de dare la semn și asociațiile cercetașilor, ar fi acesta modelul cel mai nimerit.

De câtă-va vreme conducătorii „Uniunii“ studiază introducerea la noi în mod oficial și cu sprijinul Statului, a tirului de exercițiu cu carabina cal. 22, dorind să-l vulgarizeze cât mai sistematic în toate asociațiunile și centrele de educație a tineretului, luând ca pildă organizațiile similare din Apus, unde acest sport a luat dela război încoace o estindere formidabilă. În acest scop a luat contact cu fabricile cele mai indicate din străinătate pentru furnizarea unui model din cele adoptate de cartelele oficiale streine, care să corespundă atât din punct de vedere tehnic cât și al prețului condițiunilor țării noastre. În curând „Uniunea“ va fi în posesia unei colecțiuni de diferite modele și va lua contact cu autoritățile competente, atât pentru alegerea modelului celui mai indicat, cât și pentru obținerea tuturor avantajelor posibile din partea Statului, în scop de a reduce prețul de cost al munițiunii de tir la un minimum, indispensabil vulgarizării acestui sport național.

Dar și pentru introducerea tirului la talere pe un preț cât mai accesibil mulțimei, trebuie să facem sfaturi, ca să putem procura vânătorilor și trăgătorilor

noștri de sport arme și cartușe cu prețurile cele mai reduse.

În Ungaria, acel care a sacrificat sume mari pentru ridicarea sportului de tir, a fost Nikolaus de Szemere. El a oferit premii foarte mari pentru concursurile de tir ale tineretului (acum 20 de ani, premiul I de 10.000 de coroane!), a construit pe moșia sa de lângă Budapesta un stand de tragere model, după planurile câmpurilor de tragere ale armatei, pentru tirul cu arma militară și muniție de război, la dispoziția tineretului. Desigur că acestui sprijin desinteresat al lui Szemere s'a datorit faptul, că la Olimpiada din Stockholm, un tânăr ochitor ungar a câștigat premiul în ai în tragerea individuală la 300 metri, cu toată concurența serioasă a adversarilor desigur de mână întâi, englezi și americani. Trebuie notat că acest ochitor trăgea cu armă și muniție militară obișnuită, pe când adversarii anglo-saxoni trăgeau cu arme și munițiuni de mare precizie, puse la dispoziția lor de fabricile lor dispuse din spirit sportiv la orice sacrificiu.

Nu s'ar găsi oare în țara noastră nici un mecen binefăcător, în genul lui Szemere? Din punct de vedere material am avea destui, cari ar putea face ce a făcut el.

Sacrificiile sale ar însemna un mare serviciu adus Patriei!

Stârpirea răpitoarelor

(sfârșit)

de Ötvös Balász

Prinderca cu capcana, este o întreprindere destul de dificilă. Are multe chițibușuri, pretinde multe cunoștințe pe care omul nu și-le poate însuși decât cu o practică îndelungată și după instrucțiunile primite dela unul care are oarecare rutină în această privință. La prinderea cu capcana lucrul cel mai important este de a ști să pregătești și să așezi momeala care să ademenască fiara în capcană. Sunt unii vânători, — înțelegem pe acei vânători pasionați cari se dedică cu totul acestei îndeletniciri — care din tată în fiu au moștenit aceste cunoștințe, cari sunt un fel de secret ascuns și pe care nu l'ar trăda niciodată. (Eu însumi, am cumpărat acest secret cu o sumă mare de bani, dela un vechiu cunoscător de capcane, și a trebuit să-i promit în mod serios că nu voi trăda secretul nimănui).

O momeală foarte puternică la miros se prepară în chipul următor: Intr'o sticlă cu gâtul larg (de bulion) băgăm peștișori mititei, apoi legăm sticla bine la gură cu hârtie de pergament, și așa astupată o îngropăm în gunoi de vite, ținând-o acolo până când peștișorii — din cauza temperaturii — se macină dela sine formând un fel de pastă, care răspândește un miros neplăcut și așa de tare, încât omul abea-l poate suporta. Cu această pastă impregnăm mai multe bucăți de carne, pe cari le așezăm în gropi în apropiere de trecătorile vulpilor. La capătul șirului de gropi așezăm capcana, pe talerul căreia punem o bucată de carne, impregnată cu siropul fosforat amintit mai sus. Atât vulpea cât și câinii sau pisicile vagabonde se iau după miros până când dau de capcană, unde încercând să se atingă de momeală, se prind foarte ușor într'însa. (În lipsă de preparate cu pește, putem întrebuița carne de pisică).

Capcana se mai poate așeza cu succes și la gura vizuinei, pe unde vulpea intră sau ese afară. Deasemenea o putem pune și la gaura de viezure, însă în-lăuntrul ei — adică acolo unde canalul se strâmtează, — iar în dosul capcanei înfigem un băț deacurmezișul, un fel de obstacol pe care viezurele să nu-l poată trece ci să se căsnească a-l sări, călcând astfel în capcană, pe care el nici n'o observase până aci.

Și acum să vorbim ceva despre distrugerea răpitoarelor cu ajutorul armei.

Desigur că toți vânătorii cunosc modul de vânatoare a vulpilor, cu bățiași sau cu câini și deasemenea este cunoscut modul de a vâna vulpile și viezurii la gaură, cu ajutorul foxterrierilor și a bassetilor, fie prin pândirea la marginea vizuinei, până ce câinele ne scoate vânatul afară, fie că săpăm o galerie până ce dăm de vânat, și îl ucidem.

Multora dintre noi le este cunoscută și vânatoarea prin afumare a vizuinei, însă cu toate acestea voi spune aci un procedeu al meu propriu. Mai întâi de

toate trebuie să știm precis dacă vulpea este „acasă“, adică dacă se găsește în vizuină, apoi cercetăm cu băgare de seamă de jur împrejur ca să nu aibă și alte găuri de eșire prin altă parte; iar dacă am găsi atari găuri, le astupăm bine la gură. Aprindem apoi la gura intrării principale un foc mare, care să producă jăratec. După ce am obținut o cantitate oarecare de jăratec, îl așezăm pe o bucată de scoarță de pom, și îl asvârlim în vizuină, însă cât mai adânc, apoi astupăm gura vizuinei cu pământ și lemne încrucișate, și plecăm liniștiți. A doua zi, mergând și desfundând gaura, vom afla vulpea moartă lângă mormanul de jăratec, fiind asfixiată de gazele bioxidului de carbon produse de jăratec.

Dacă nu voim să așteptăm până a doua zi, ci să prindem vulpea imediat, facem focul la gura vizuinei, observând din care parte suflă vântul, iar pe foc vom așeza lemne, putregai și foi uscate, cari să producă prin ardere cât mai mult fum. După o afumare de $\frac{1}{2}$ oră stingem focul, curățim terenul la intrare și ne așezăm în dosul eșirei, cu arma gata de a trage. Vulpea, isgonită de fum, va căuta să iasă afară și o putem împușca ușor. (În acest mod am împușcat două pisici sălbatece deodată, pe cari le descoperisem după urmele ce lăsaseră în zăpadă).

În caz că n'am avea timp să așteptăm nici atât, vom așeza capcana în vizuină la o adâncime corespunzătoare, apoi facem fum o $\frac{1}{2}$ de oră și pe urmă stingem focul și ne vedem de treabă în altă parte. Întorcându-ne îndărăt spre casă, vom cerceta vizuina și vom găsi vulpea prinsă în capcană. (Să se știe că niciodată nu trebuie să așezăm capcana liberă, ci totdeauna să fie legată cu un lăntișor de vreun copac din apropiere).

Un alt procedeu, foarte nostim, este acela de a scoate vulpea din vizuină prin „trosnituri“ de fitil. Acest procedeu se poate aplica atunci când sunt mai mulți vânători și când gaura principală mai are și alte galerii de eșire. Luăm un tub de cartuș gol — de preferință de metal, — căruia îi scoatem afară capsă, iar în locul ei vâram capătul unui fitil de dinamită, apoi turnăm în el pulbere de pușcă și o batem bine, punându-i în loc de bură, călți și deasupra acestora bulgări de pământ bine bătut. Cu ajutorul unui țapuș lung vâram cartușul cât mai adânc în gaură, apoi aprindem fitilul. Cartușul aprinzându-se provoacă o trosnitură puternică, iar vulpea speriată va căuta să iasă cât mai iute afară pe una din galerii și va ajunge la pușcă.

Vulpea se mai poate scoate afară și cu carbid. Pentru aceasta vom pune într'un taler de tinichea câteva bucățele de carbid, peste care turnăm câteva picături de apă și îl așezăm cât putem mai adânc în gaură. Vulpea neputând suferi gazele de acetilenă, cu mi-

rosul lor specific, va trebui să părăsească vizuina cât mai curând.

Cel mai vânătorească mod de a distruge vânatul răpitor, este acela de a-l împuşca cu ajutorul *chematului*, deoarece acesta pretinde anumite cunoştinţe asupra situaţiunii locale, cere oarecare abilitate şi necesită un studiu psihologic asupra cunoaşterii firei vânatului.

Să începem întâi cu vulpea.

Peste iarnă, când totul zace sub linţoliul alb de zăpadă, când vulpea cu greu mai poate să-şi prindă câte ceva, ea e mai flămândă ca de obicei şi în acest anotimp ea vine de multe ori la strigătul vre-unui ied de căprioară, a vre-unui epuraş, sau la sisăitul de şoarece, pe care un vânător exercitat le poate imita uşor. De ex.:

Pentru a imita strigătul de epure, nu e îndeajuns de a întrebuiţa numai vocea liberă, căci chiar cel mai dibaciu vânător n'ar putea-o face. Cu ajutorul unui signal însă putem imita uşor orice strigăt. Pentru aceasta e bine să folosim în primul rând signalul pentru căprioare, ca fiind cel mai practic. Vom trage sârma acestui signal până la capăt, adică o vom lungi pentru ca să dea un sunet cu timbrul mai aşezat. Un capăt al acestuia îl ținem între dinţi, iar celălalt între palme, pe care le-am făcut în formă de ciutură, şi suflând în ele le deschidem din când în când, dând astfel voci nişte modulaţiuni sonore. Acela ce numai odată în viaţă a auzit din întâmplare strigătele desperate ale epuraşului rătăcit sau rănit, desigur că va imita uşor acel strigăt cu ajutorul signalului.

Vânătoarea de vulpi cu strigătul se face în modul următor: în orele de după amiază, ne aşezăm la pândă într'un loc pe unde ştim că vulpea obicinueşte a trece, stând ascunşi după un tufiş şi aşteptăm cu arma pregătită. După trecerea câtorva minute, începem să suflăm din signal. Dacă vulpea e acasă, adică în vizuină, ea va eşi afară. Uneori se întâmplă însă că ne simte, (niciodată să nu ne aşezăm în bătaia vântului) şi atunci aşteptăm degeaba, căci nu mai iese nici în ruptul capului). În acest caz vom începe să imităm sisăitul de şoarece, însă cu arma gata de a trage. Acest strigăt se face mai mult din buze, închizându-le şi apoi aspirând aerul uşor de tot, ceace ne dă acel sisăit; iar prin mişcarea maxilarului inferior regulăm modulaţiunile de cari avem nevoie, pentru a ne da sunete cât mai clare şi mai naturale.

Dacă nici de data asta vulpea nu ese, avem dovada că nu se găseşte „acasă“ şi în acest caz ne vom încerca norocul în altă parte.

În unele locuri, pe unde se găesc şi căprioare, putem imita strigătul iedului ce-şi caută mama. Sunt unii vânători cari ştiu să imite de minune acest strigăt, ceace nu e lucru tocmai greu. Ca să arăt cât de iuţe vine vulpea la auzul ţipătului puiului de căprioară, nu voi aduce decât un singur exemplu plastic al unei întâmplări din timpul când am început eu a vâna. Eram tocmai la marginea unei poeniţe, când bătrânul meu maestru cu care mă aflam, începe să scoată nişte ţipete asemănătoare strigătelor unui pui de căprioară rătăcit, care-şi caută mama lui. Am ascultat cu

băgare de seamă şi deodată, de cealaltă parte a poeniţii văd că apare o vulpe, care se opri, stând în loc şi ascultând. Bătrânul meu camarad, ascuns în dosul unui tufiş, scoase atunci nişte ţipete şi mai desperate, la cari vulpea se repezi cu atâta tărie, încât abia când ajunsese la 15 paşi de bătrân şi când arma trosnise deja, ea încearcă să ia o altă direcţie. Dar era prea târziu, căci o ajunsese focul.

Arma îşi îndeplinise datoria.

Cea mai uşor de atras în cursă prin imitarea sisăitului de şoarece, este nevăstuica. Pentru aceasta voi da iarăş două exemple luate din propria-mi experienţă. Într'o dimineaţă stăteam în pragul casei mele şi priveam spre pădure, căci locuiam tocmai în marginea pădurii. Deodată văzui că găinele, cari se aflau la umbra unui copac mare, sboară speriate în toate părţile. Mergând într'acolo începui a sisăi, stând ascuns în dosul unei tufe. La un moment dat îmi părăsii ascunzişul şi văzui cum nevăstuica speriată se retrase repede într'o grămadă de lemne, pe cari le aveam în ogradă. Imi adusei repede arma din casă, şi apropiindu-mă de acel loc începui din nou a imita sisăitul de şoarece. Nevăstuica ieşi afară şi se apropie în fugă de mine, stând locului şi ascultând. La a doua sisăitură nevăstuica se repezi oarbă înspre locul de unde venea vocea, iar eu, pierzându-mi răbdarea trăsei un foc în ea la o distanţă care nu era mai mare de 5—6 paşi.

Un alt caz: Venind odată din pădure cu doi pădurari, unul dintre însoţitorii mei observă că pe marginea unui lac din apropiere se mişcă iarba, şi uitându-se mai atent, vede o nevăstuică târându-se printre trestii. N'aveam nici un loc de a ne ascunde şi aşa ne-am respirat pe teren. De trei ori am chemat această nevăstuică şi de două ori ea a eşi, dar se retrăgea imediat în trestie când unul dintre noi ducea arma la ochi; în fine la al treilea chemat o puturăm împuşca.

Şi jderul vine la strigătul de epuraş şi la sisăitul de şoarece, nu însă aşa de iute ca nevăstuica, căci e foarte prudent.

Putem să ademenim cu chematul şi ţarca şi coşofana. Adică atunci când auzim strigătul ţarcii, ne vom ascunde după un tufiş. Apoi ducând mâna stângă la gură, cu buzele strânse începem a piui ca puii de cloşcă, ba mai putem imita şi ţipătul de epuraş. La auzul acestor sunete, ţarca se repede ca un hoţ la pradă, însă e foarte precaută. Deaceia e mai bine dacă suntem două persoane, căci unul va sta cu arma gata de tras, undeva într'un loc ascuns la mijloc, adică între ţarcă şi acel care strigă.

Foarte mult vânat putem ademeni astfel cu chematul. Eu de ex. am învăţat a ademeni poţârnicile, porumbeii sălbateci şi turturelele, fără a întrebuiţa vre-un instrument, ci numai din gură.

În ce priveşte ţipătul de epure, ştiu să amintesc că de multe ori se întâmplă că la auzul acestuia să sară şi câte un epure bătrân, curios de a afla ce s'a întâmplat, sau chiar şi câte un câine vagabond.

Mai există un mod foarte practic de a ademeni co-

tofana cu strigătul, întrebuițând o cutiuță de chibrituri, și anume în modul următor: Luăm o cutie de chibrituri plină și îi scoatem încetișor lădița pe jumătate din toc. Apoi cu o mână ținem cutia, iar cu cealaltă sau cu un singur deget izbim lădița, făcând-o să intre din nou în toc. Repetând de mai multe ori acest joc, care se aseamănă la auz cu strigătul de coțofană, vom putea ademeni pasărea foarte ușor.

Modul de stârpire a răpitoarelor pe care l'am descris, este mai mult un fel de distracție, cu care vânătorul își mai petrece vremea când n'are ce face. Vânătorul pasionat găsește în acest joc multă plăcere, nu însă prea mult rezultat. Când însă voim să stârpim răpitoarele cu orice preț, atunci vom recurge la capcane, curse sau otravă, fiind cele mai eficace mijloace de distrugere.

Deasemenea să nu credeți că distrugerea răpitoarelor este un lucru așa de greu, încât să nu-l poată

face decât un vânător de meserie sau cu rutină! Oricine poate învăța foarte ușor această artă la care se cere numai voință și înclinare.

Eu însu-mi am fost crescut și am trăit în mijlocul orașului ca profesor de liceu, nefiind așa dar vânător de meserie și abia de vr'o 7 ani am devenit „vânător“ cu pasiune pentru cultura și creșterea vânatului. Așa cum am învățat eu poate să învețe oricare altă persoană inteligentă. Dar rezultă că vânătoarea trebuie învățată, pentru că numai un vânător corect și conștiincios care-și dă bine seama de menirea lui, poate face mult în folosul său și al societății în care trăiește. Iar acela care nu înțelege sau nu vrea să vâneze corect și conștiincios, mai bine să se lase de această îndeletnicire, căci dacă nu întrebuițează arma călăuzindu-se de preceptele nobile ale acestei îndeletniciri, nu este decât un criminal ordinar, care nu merită ca să poarte frumosul nume de „vânător“.

Amintiri din vânătorile mele la animale mari, în munții Vâlcei, Neamț și Bacău

de Ernest Gheorghiu
Inginer, Inspector silvic.

Vânătoarea unui urs mare, gonit de lupi, în Pădurea Bogdana-Piscul Bârnei

Ne găseam tot în anul de frumoasă amintire 1898. Pădurarii îmi raportaseră că s'au ivit doi urși în „Blidaru“, care eră partea dinspre miază-noapte a pădurei. Unul era cât un bivol, cu laba de două ori cât o talpă de om, iar celălalt era mai mic. Pădurarii mai povestiră că doi lupi se țin după urșii aceștia și îi atacă chiar, judecând după nisipul bătătorit, parc'ar fi jucat cineva hora, și după floacele de păr rupte și împrăștiate pe jos, pe cari le-au găsit în câteva locuri, la pâraie.

Era pe la sfârșitul lui Octombrie, când mi se aduse raportul acesta la M-rea Cașinu, unde eră reședința ocolului, care se află la două ceasuri depărtare de M-rea Bogdana. Din cauza multelor lucrări ce aveam dădusem ordin pentru amânarea vânătoarei ce proiectasem, și deaceia nu dădui crezare vorbelor pădurarilor, bănuind că vor să mă momească ca să fac o vânătoare. Nu luai deci nici o inițiativă și concediai pe pădurar, care plecă întristat.

A doua zi spre seară sosi fratele lui G. Neacșu, care și el eră un vânător aprins, deși cu mult mai tânăr decât acela. Frate-său îmi trimisese vorbă prin el ca

să viu negreșit chiar a doua zi, căci urșii vor pleca, fiind mereu goniți și încolțiți de către cei doi lupi, cari se țin ca scaiul de ei. Il întrebai serios dacă istoria cu lupii nu e vr'o poveste de-a lor, căci nu mai auzisem până atunci ca niște bieți lupi să aibă îndrăzneala de a se da la un urs.

Pe atunci lucram tocmai la o carte de vânătoare și era bine dacă controlam un caz atât de ciudat și rar; însă din nefericire aveam pentru a doua zi niște termene de licitație relativ la niște vânzări de lemne din pădurile Statului, pe cari mi-a fost cu neputință ca să le amân, deoarece mai întâi de toate vine datoria. Nu mă dusei deci, deși făgăduisem.

A treia zi mă pomenii la birou cu Neacșu cel mare. Întrebându-l ce caută, se scărpină în cap, începând iar cu istoria despre lupi.

— „Să mă bată Dumnezeu, Domnule Șef, de nu spun *ad-vărat...!* Boalele de lupchi să țin di tri zile după urși; și numai ce să vezi măi tată, cum să iau la încăerare și să rup cu dinții, lăsând floace pe jos, — *adicătelea cum s'ar zice să iau la hârjoană;* dar nu de jucărie, ci pi moartă și pi viață. *Afurisiții di lupchi*

să răpăd, să vede, din când în când la urși, cari le cară câte o labă sdravănă, de-i răstoarnă cât colo. *Pî cînstē dî vînător* vă spun, Domnule Șef; să mă dați afară din slujbă *dacă n'o chi adivărat*. Mă rog Domnule Șef să *vîniți* negreșit mâne, căci de nu îi scăpăm. Să vedeți și 'mneavoastră minunea asta'.

— „Bine Neacșule, am să vin negreșit. Piecă și regulează ca toți să fie adunați. Vesteste și pe D-I Tuduriu, picherul din Onești; și spune-i ca nu cumva să lipsească, că la el e nădejdea'.

Pe fratele meu n'am avut timp să-l vestesc.

În seara aceleiași zile plecai cu trăsura spre Bogdana, după ce luai în treacăt și pe șeful de cantonieri Tuduriu, care era exact ca întotdeauna. Pe o lună frumoasă, de-ți era mai mare dragul, ajunserăm după o oră la mânăstirea dela Bogdana, unde găsirăm pădurarii adunați. Neacșu ne spuse că fratele lui a dat târcol Gălbănoiuului, unde a dat de urmele urșilor trecute în r'o vale, cu lupii după ei.

Puserăm totul la cale și începurăm vânătoarea la Piscul Bârnei, în desimile cele mari. Luarăm însă bătaile mici, deoarece nu aveam vânători și bătaiași mulți, căci era zi de lucru. Eu adusesem cu mine câțiva pădurari, toți buni pușcași, dela M-rea Cașinu.

Când se luminează de ziuă eram gata cu toții. Căzuse după miezul nopții un pospai bun de zăpadă, care ne era de mare folos la urmărirea jivinelor. Plecarăm bucuroși 4 pușcași și 5 bătaiași cu totul, pentru a așeza bătaia.

Abia ieșiți din mânăstire, dădurăm cam la o distanță de 600 m., — acolo unde trebuia să trecem pârâul Bogdana, care înghețase, — de urmele unui cârd de porci. Erau vreo 10 grăsuți și doi porci mari, iar în urmele lor mai puturăm desluși și 3 urme de lup. Dădui poruncă lui Ivan, pădurarul aceluia canton de pădure, care era tânăr, îndrăgnet și înarmat, ca să se ducă în urmărirea lor, pentru ca la caz dacă n'am fi dat noi peste urșii urmăriți, să ne întoarcem la mistreți.

Plecarăm înainte în tăcere, până la botul dealului Piscu-Bârnei, de unde începea urcușul. Trimisei 2 pădurari, unul pe valea din stînga și celălalt pe valea din dreapta, ca să vadă dacă sunt urșii acolo. Noi ceilalți începurăm să urcăm drept pe creasta care se afla la mijlocul Piscului-Bârnei, și ne dădurăm întâlnire cu pădurarii trimiseși cam la doi kilometri, acolo unde se apropiau capetele celor două văi. Noi mergeam unul după altul, tăcuți și înaintînd cu greu din pricina zăpezii, care fiind moale se încărcă pe încălțăminte, făcându-ne să ne poticnim mai la tot pasul.

După ce parcurserăm un km., din drum, dădurăm

la un moment dat peste o urmă mare de urs trecută deacurmezișul culmei, însă fără lupi și fără de cel de-al doilea ursuleț mai mic. Ne țîstuirăm cu degetul la gură unul pe altul, deoarece ursul nu putea fi de parte, și ne îndreptarăm în cea mai mare tăcere înspre punctul de întâlnire. Pădurarul, pe care-l trimisese pe valea din dreapta sosise și ne raportă în șoaptă că a găsit urma ursulețului și urmele celor doi lupi trecute înapoi spre Blidaru, fără a zări însă urma ursului celui mare în drumul lui.

În timpul acela se vedea și cel de-al doilea pădurar venind și făcându-ne semn cu căciula ca să tăcem din gură.

L'am așteptat cu încordare să vie, iar când sosi ne povesti că n'a întâlnit nici o urmă. Prin urmare ursul trebuie să se fi așezat într'un petec de desime, acolo pe unde am văzut intrată urma înspre coasta din stînga dealului dinspre miază-zi.

În câteva minute, planul era gata. Noi vânătorii ne-am așezat la capătul văii, acolo unde coasta se îngusta, astfel că se putea ține lesne cu 4 vânători, iar doi bătaiași trebuiau să ia urma ursului, dând salve de pistol. Flancurile le păzeau alți 3 bătaiași, făcând sgomot mare, așa că numai partea dinspre vale, unde erau pușcași, rămânea liniștită.

Ne așezarăm repede în țîitori și într'un sfert de ceas începu și bătaia. Cum zăpada era moale și desimea era joasă cu frunză în ea, se formase deasupra ei un fel de podiș de zăpadă, astfel că dela locul unde eram postat puteam vedea peste toată desimea, — care n'avea decât 2—3 metri înălțime —, până în culmea cealaltă.

Îndată ce se auzi primul foc zării o coțofană repezindu-se țîpînd în jos —, apoi învelișul de zăpadă al desimei se scutură la o depărtare de 100 de pași în fața mea. Urmării din ochi mișcarea pădurei și scuturarea zăpezii cu inima svâcnindă, căci nu mai era îndoială că ursul avea să treacă pe acolo...

Cam pela 30 de metri de țîitoarea mea observai că pădurea nu mai mișcă și nici zăpada nu mai cade depe crăci. Holbai ochii în toate părțile, dar nu văzui nimic.

Însă deodată auzii în stînga mea un foc de armă, acolo unde era așezat pădurarul Tașula, care mai tocuse urși în viața lui. Urmă și al doilea foc...

Eu eram ca la 50 de pași de el și mă uitai cu încordare să vad ceva, însă nu se zărea nimic. Atunci părăsii poziția și mă dădui îndărăt cu câțiva metri, spre o răpă. În momentul acela zării matahala de urs, trecînd pe sub un mălișor paralel cu linia vânătorilor, la o distanță de 25 de pași de locul meu. Deoarece însă desimea fiind mare și neputîndu-mă bizui pe

glonț, trăsei un foc cu poște mari din țeava dreaptă a drillingului, pe care-l purtam.

Ursul își sbârli coama și fugi mai tare. Atunci îl prinsei în cătare și când se ivi într'un loc gol îi trimisei și glonțul cal. 16 din țeava stângă...

Ursul căzu, dar se și ridică, așezându-se pe labele dinapoi și gemând puternic, pe când clăbuci de sânge îi curgeau din gură. El sta cu spatele la mine și se legăna cu capul spre stânga și spre dreapta. Acum armai țeava de glonț a drillingului și ochind liniștit îi trimisei un glonte expres după ceafă, care însă, din pricina mișcării capului nu lovi exact punctul ochit, ci trecu prin muschiulatură, după cum am constatat la jupuirea lui...

Ursul se ridică și o rupse din nou la fugă înainte... Disperat că l-am greșit și că scap un asemenea exemplar rar, mă luai și eu la fugă după el. Reîncercând arma uitai din zăpăceală să închid clapa magaziei de cartușe din patul armei, și în fuga mea căzură în zăpadă cele 3 cartușe cari mai rămăseseră încă în magazie. Eu însă nu știam nimic de toate acestea.

Ajungând în goana mea sub un picior de deal unde pădurea era rară, îl ochii din nou pe urs în greabăn, între spetele dinainte. Ursul se rostogoli spre marea mea bucurie la pământ.

În timpul acela mă ajunse unul din pădurari, Bolocan, care era înarmat cu o pușcă cu glonț Peabody, pe care o avea dela Stat pentru paza pădurei.

Voi să înaintez spre urs, dar pădurarul mă reținu, deoarece nu se vedea dacă e mort sau e numai greu rănit, și în cazul acesta s'ar fi putut foarte lesne întâmpla ca să ne atace.

Infierbântat însă cum eram nu ținui seamă de sfatul pădurarului și după ce pusei încă două cartușe în pușcă o luai înspre urs, cu pădurarul după mine. Tot

atunci observai și pierderea cartușelor cu glonț din patul puștei.

Dar n'apucasem să fac 10 pași și văzui namila de urs că se ridică din dosul unei rădăcini mari și se repede drept la mine. În momentul acela mi se părea că e cât un bivoli, și știind ce ne așteaptă mă oprii pe loc, gata să trag... Pădurarul, înlemnit de groază, rămăsese statuie. Acum ursul se lungi lângă un buștean mare, cu botul între labe, gata să sară la noi... Ochii din nou și îi trăsni alt foc cu poșuri mari la cap.

Acestea îi străbătură căpățâna, — distanța fiind mică, — și de acum ursul nu mai mișca.

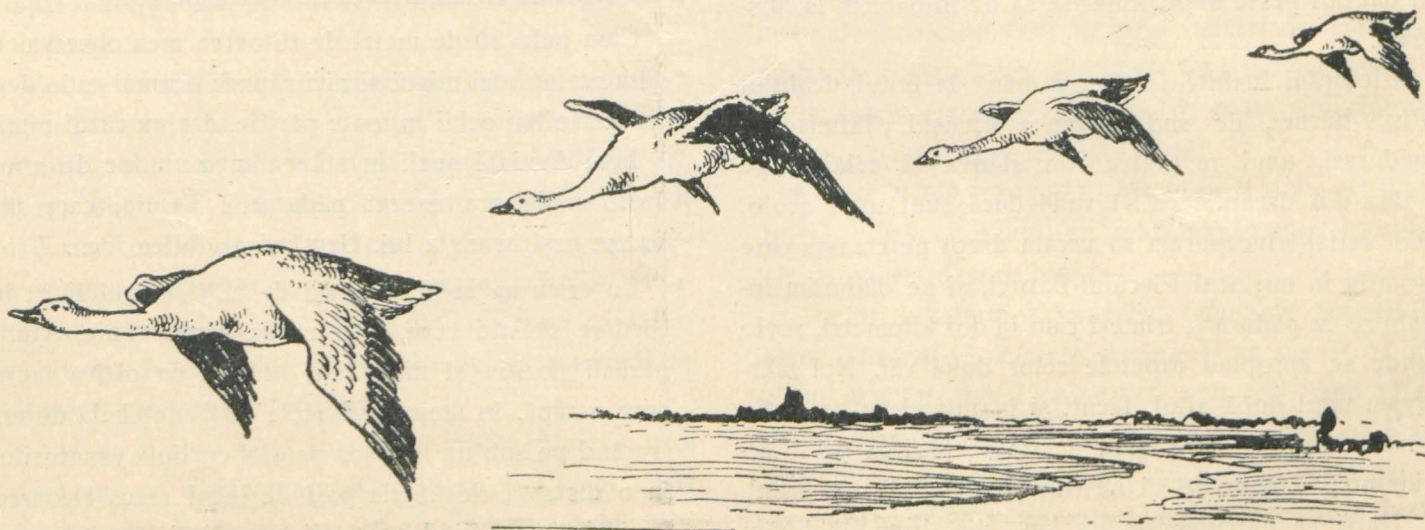
Între timp sosiră și ceilalți pădurari, gonaci și pușcași într'ajutor, căci văzuseră că nu era să fie lucru curat dacă punea ursul laba pe vreunul din noi.

Sosi și Tașula, cu picături de sudoare cât mazărea pe față. Eu îl întrebai, cum de a greșit ursul și el îmi răspunse că i s'au împăinjenit ochii de groază, pomenindu-se cu ursul la cinci pași în spatele lui, de unde el nu se aștepta să vie. Pădurarul văzuse bine cum ursul venea drept la mine, dar acesta găsind un sghiab (o mâncătură de apă), a părăsit din instinct direcția mea, furișându-se pe acolo.

L'am prohodit și după ce l'am jupuit am scos peste 30 kgr., untură, care este foarte bună pentru uns pielea și pentru tuse. Țăranii o cumpără ca leac contra ofticei.

Până seara am mai făcut încă o bătae, însă fără nici un rezultat, și pe urmă am plecat ca să controlez dacă în adevăr povestea cu lupii era adevărată. Urmele lor precum și a ursului celuilalt, găsite în zăpadă ne-au dovedit exactitatea afirmațiilor pădurarilor.

Așa s'a sfârșit cu bine una dintre cele mai memorabile vânători de urși, pe care le-am făcut în viața mea.

† Alexandru Spireanu

de Nicolae Cosăcescu

În ziua de 12 Maiu a. c. s'a stins unul din cei mai cunoscuți și mai simpatici camarazi de vânătoare: Alexandru Spireanu, Clopotaru.

Bun camarad, totdeauna vesel și gata la orice îndatorire; glumeț cum nu era altul; așa era Spireanu. Și glumele lui s'au repetat în toate cercurile vânătorești din țară, cu multe variante. Ele fac hazul și veselia tuturor întâlnirilor la vânătoare. Dar nici unul nu le povestea cu farmecul glumeț al lui Nenea Alecu, care imita și limbajul eroului: fie că era țigan, bulgar, evreu, ori ungar; fiindcă el cunoștea câte ceva mai din toate limbile acestor populații, și avea un mare dar de a imita.

Cânta bisericește ca un dascăl din strana dreaptă; ceia ce'l făcea simpatic preoților, clienții săi pentru clopotele de biserică. Cunoștea toată rânduiala bisericească și era cunoscut până la marginea țării de preoții și episcopii de biserică. Vânător, industriaș, cunoscând de aproape meseria sa ca un maestru, Spireanu ajunsese foarte cunoscut ca vânător și ca industriaș, și mulți ani se va povesti de el și de snoavele lui.

Eram odată amândoi la o vânătoare de prepelițe, prin apropierea Mănăstirii Căldărușani. Când ne-a sosit căldura, pe la ora 10, am pornit-o la Mănăstire. Stareț era P. S. Sa păr. Mitropolit Ghenadie, care de cum a auzit de sosirea noastră ne-a poftit la dânsu la masă, unde mai avea doi mosafiri din București, doi profesori universitari: Dr. C. D., fost de mai multe ori Ministru, și Dr. O.

La sfârșitul mesei au început glumele, și Nenea Alecu nu s'a lăsat mult a fi rugat. A început a deșira una câte una; la început mai puține și apoi a alunecat la cele mai rușinoase. Și s'a făcut mult haz. Apoi Păr. Mitropolit îl denunță că e și ventriloc. Atât a trebuit d-lui D., care a insistat mult să facă pe ventrilocu, ca să auză cum vorbesc ventrilocii în două voci.

Cu nici un chip n'a voit Spireanu, care s'a scuzat că fiind după masă, nu poate vorbi din stomac; căci așa se vorbește ca ventriloc.

Mă uitam la el și nu înțelegeam ce fasoane face, fiindcă îl știam totdeauna gata la glume. Or vr'o

poznă pregătește; căci știam cum manevrează surpriza. Când toți și-au luat gândul de la ventrilochie și conversația lunecase pe alte subiecte, auzim bătând cineva în geam. Spireanu era la fereastră și întrebă:

— Ce cauți mă băete?

— Am o telegramă pentru d. Dr. O; răspune o voce d'afară.

„La vezi Doctore“, spune d. D., adresându-se doctorului O. „Trebuie să fie vestea pe care o așteptam noi“.

Și doctorul dă busna pe ușă și înconjoară casa. Apoi se întoarce înapoi surprins că n'a găsit pe omul cu telegrama.

„So fi dus pe la bucătărie“ opină Păr. Stareț, „lasă că o aduce călugărul“. Și pe când se începea alte conversații, o nouă ciocnire în fereastră.

„Da unde fuseși mă?“ îl întrebă Spireanu care era tot la fereastră și fuma liniștit.

„Căutai pe călugărul de la bucătărie și nu găsii pe nimeni“, spuse vocea d'afară. „Și nu știu ce să fac cu telegrama că mă grăbesc“, adaugă el.

„Aleargă doctore“, spune d. D. Și doctorul se grăbi să alerge din nou afară unde ocoli din nou casa; și veni iarăși perplex. Dar înainte de a povesti doctorul neșansa sa de a nu fi găsit pe cel cu telegrama, am izbucnit în râs, spre surpriza d-lui D. și a doctorului. Nenea Alecu nu râdea niciodată la povestirea glumelor lui. Și părintele Stareț, care înțelesese farsa, le-a explicat-o, spre marea mirare și ciudă a celor doi mosafiri, că n'au dat atenție să înțeleagă cum vorbește în două voci.

Așa glume făcea Spireanu. Și totdeauna era gata la apel. Când i se spunea: „Nene Alecule, mergi mâine la vânătoare?“

Răspunsul era: „Gata. Unde?“; ori cât de ocupat ar fi fost. Și a doua zi era cel dintâi la locul de întâlnire, cu sacul plin cu merinde și punând ori când era nevoie gabrioleta sa la dispoziția prietenilor.

Așa era Spireanu: bun camarad; vesel și gata de vânătoare. Și multă vreme va trăi în amintirea celor ce l'au cunoscut.

Amintiri din vânătorile mele pe Bărăgan

de Carol Eberle, Braşov

Pe la începutul lui Aprilie al anului 1889 o societate mică de vânători bucureşteni şi braşoveni părăsi Capitala, organizând o frumoasă vânătoare de lungă durată pe ambele maluri ale Ialomiţei şi ale Dunărei inferioare, şi având ca obiectiv special lacul Brateş de lângă Galaţi.

Toţi vânătorii erau bine pregătiţi cu tot echipamentul necesar de vânătoare, precum şi cu recomandăţiuni din partea Ministerului român către autorităţi şi oficiile vamale (din cauza multelor arme şi muniţiuni, pe cari le aveau cu ei), şi expediţia fu întreprinsă cu cele mai frumoase perspective.

În primul rând am mulţumit călduros celor doi domni miniştri, cari au nivelat drumul micii expediţiuni într'un mod atât de liberal, şi apoi a trebuit să mai mulţumim şi societăţii de navigaţie dunăreană, care a acordat în modul cel mai culant o reducere considerabilă asupra tarifului de călătorie, dela Silistra la Galaţi şi înapoi.

Adevărat că este imposibil de a aşterne pe hârtie tot ceace se poate vedea cu ocazia unei asemenea excursiuni. Celor mai mulţi li se vor părea multe amănunte puţin interesante, deoarece acestea interesează numai un cerc restrâns de prieteni, iar altele se povestesc mai bine într'un cerc intim.

Cu toate acestea se vor găsi poate totuşi câţiva, cari ar dori să ştie ce poţi vedea, simţi şi gândi timp de 10 zile pe Bărăgan şi pe lacul Brateş. Acelor câţiva mă adresez în cele ce urmează, şi desigur că or să se mire când vor auzi ce lucruri multe şi frumoase poţi vedea când eşti cu arma la umăr.

Natura nu se deşteaptă din amorţeala iernei aşa deodată, nu, ci în mod treptat ea îşi freacă ochii somnoroşi. Şi întocmai cum şi la omul care se deş-

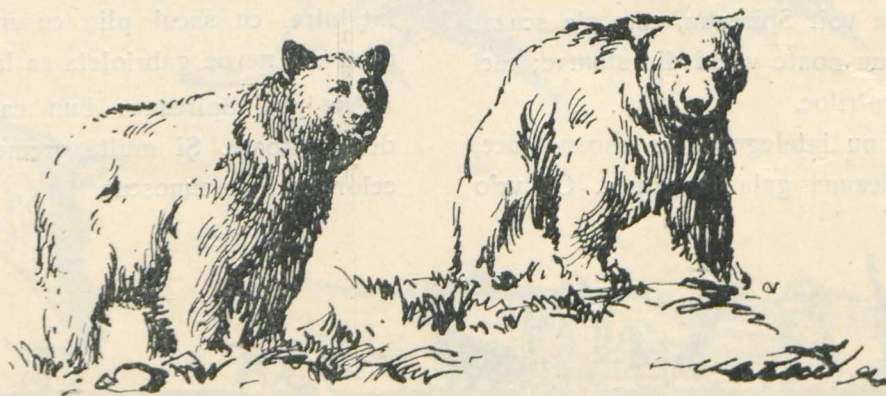
teaptă dimineaţa din somn simţurile se trezesc cu încetul din inconştienţă, tot astfel şi în laboratorul puterilor naturii care doarme începe să se mişte toate cu mult timp înainte ca orăşeanul să bage de seamă că a sosit primăvara.

Soarele se urcă mai sus pe arcu ceresc. Animalele cari în timpul iernei stau amorţite caută timide o ieşire. Într'o bună zi vedem şi codobatura lăsându-se pe arături şi după o ploaie caldă apare mult aşteptatul sitar în pădurea înmugurită.

Vânătorul le ştie toate acestea de mult timp şi inima îi bate în piept de o tainică bucurie. Puşca este curăţată, stocul de cartuşe pregătit cu îngrijire şi planul de vânătoare bine întocmit. Vestile sosite de prin terenurile de vânătoare sunt bune şi într'o bună zi vânătorul a plecat.

Dacă vânătorul mai este şi prieten al naturii, ceace fiecare adept al Sf. Hubert devine într'o măsură anumită, atunci plăcerea nu mai are margini, căci tocmai primăvara este anotimpul când poţi vedea mii de lucruri în lumea animalelor şi a plantelor, cari sunt din cale afară de interesante, povăţuitoare şi educative. Iar dacă vânătorul simte un fel de dorinţă mare de independenţă, care nu se poate restrânge în teritorii îngărdite şi bine îngrijite, situate la distanţă de puţine ore depărtare, şi dacă el are plăcere şi doreşte a umbla şi a se orienta prin ţinuturi cu totul necunoscute, vânând zile dearândul la depărtări de multe poştii şi devenind până într'un anumit grad explorator şi descoperitor, atunci poate că nu există în Europa un ţinut mai nimerit pentru dânsul, pentru satisfacerea unei astfel de plăceri vânătoareşti, ca şesul ţării româneşti şi în special Bărăganul şi ţinuturile Dunărei inferioare.

(Va urma în numărul viitor)

Uniunea

e salvarea; desbinarea e moartea noastră!

de Corneliu G. Cosma, Teiuș

Profitând de ospitalitatea revistei noastre, îmi iau voia de a expune și eu câteva cuvinte modeste asupra nevoilor noastre vânătorești, cu rugămintea ca în cazul că aș fi în eroare, să fiu îndrumat pe calea cea bună; nu însă prin prizma premiilor literare vânătorești, ci prin acea a experiențelor multilaterale!

Este destul de cunoscut de către noi toți faptul, că proporția vânatului nostru scade zi cu zi. Cunoșteam deasemenea și cauzele acestei scăderi.

Natura a înzestrat vânatul nostru cu mijloace de apărare, ca blană groasă, picioare bune etc., apoi mai este și în puterea noastră de a-l scăpa de multe neajunsuri, prin aplicarea lucrărilor neobositului domn Dr. Nedici.

Insfârșit mai este încă o plagă, care după părerea mea devine tot mai intensă și mai periculoasă. Aceasta este braconajul!

Știm că numărul vânătorilor crește încontinuu, ca și ciupercile după ploaie. Ei bine, tot așa se întâmplă și cu braconierii. Soldaților de eri, deprinși a sta zile, săptămâni și luni chiar fără de nici un lucru în tranșee, azi nu le mai place munca. Arme militare, transformate de fierari, se găsesc de la război încoace ascunse pe la sate cu miile, în locuri necrezute, iar posesorii lor n'au nevoie și nici nu vor avea de permisul de port-armă. Tot ceea ce le trebuie lor este muniție.

Cât timp muniția va putea fi vândută în prăvăliile particulare, braconierii vor fi aprovizionați. Nereguli au fost și vor fi întotdeauna în prăvăliile particulare. Reglementarea și îngreunarea portului de arme va periclita tot mai mult pe *comercianții clandestini de arme și munițiuni*, iar aceștia vor urca și mai mult prețul lor, spre ași scoate eventuala amendă înainte. Atâta va fi tot, și cei nechemați vor ucide și mai mult spre ași putea procura cele necesare, plus do-bânda. Consecința va fi deci un rău și mai mare.

Eu cred că aplicarea repetată a articolului care urmează, ar extirpa braconajul ca prin minune, în cel mai scurt timp: *Muniție militară va avea numai armata, iar muniție de vânătoare numai „Uniunea“, care la rândul ei va ceda stocuri anumite, spre vânzare filialelor ei și societăților vânătorești, singurele care sunt în măsură de a ști cui și ce cantitate anume trebuie să vândă.*

Odată muniția scoasă din comerțul particular, armele se vor putea vinde chiar în comerțul liber, căci

cele interzise fiind fără muniție, vor rugini încet dar bine acolo unde vor fi, iar sârmanul nostru vânat va fi salvat de cel mai periculos al său dușman.

* * *

În numărul de Iulie a. c. al revistei am citit și părerile d-lui Mișu Cornescu, pe care îl rog să mă scuze dacă — deși a fost premiat — totuși nu pot fi de acord întru toate cu D-sa.

Admit în primul rând cu bucurie părerea D-sale, că „niciodată vechiul vânător din România Mică n'a avut ce învăța în privința vânătoarei dela școala nemțească“.

Dar și cu durere mare citesc în articolul său că noi ardelenii, — boanghenii poate —, am fi atât de rămași în arta și în sportul vânatului, încât în decurs de patru ani d-l Cornescu n'a putut găsi la noi nici un vânător și nici un câine, care să-i fi plăcut.

Admit că noi, — greoi în expresii și în mânuirea condeiului —, nu vom obține nici un premiu literar-vânătorească, ceea ce nu dă drept cred la...

Mai admit și faptul că am primit potârnicile braconate, spre a le îngriji și prăsi.

Admit în sfârșit și faptul că noi fiind cloșcari, brânzoi, etc., am dat drumul rațelor în pădure, iar iepurilor la baltă.

Un lucru însă nu-l înțeleg; de ce anume cade d-l Cornescu așa deodată cu ușă cu tot în casă? Dacă lipsa de consecvență se admite în literatura vânătorească, se admite ea oare și în practică? Căci D-sa zice: „...la absurditatea de a vedea dreptul de a vâna scos la licitație pe sume fabuloase, fără ca în schimb să existe cinci iepuri în pădurea amenajată“. Ori, dacă noi nu le-am asigura existența și posibilitatea de sporire acestor cinci iepuri, — chiar cu riscul de a fi numiți cloșcari etc., — ci îi vom împușca fie artistic, fie făcând sport, vom mai putea oare face atunci artă sau sport vânătorească, fără vânat? — Natural că nu!

Atunci va veni și pentru noi ardelenii timpul de a scrie articole literare vânătorești asupra *fosului* zimbru moldovenesc, și poate că vom lua și noi odată premiul al treilea...

Să nu ne înjurăm, ci să ne ajutăm cu dragoste unii pe alții, întru binele nostru, al urmașilor noștri și al statului.

Amin!

Vântureii

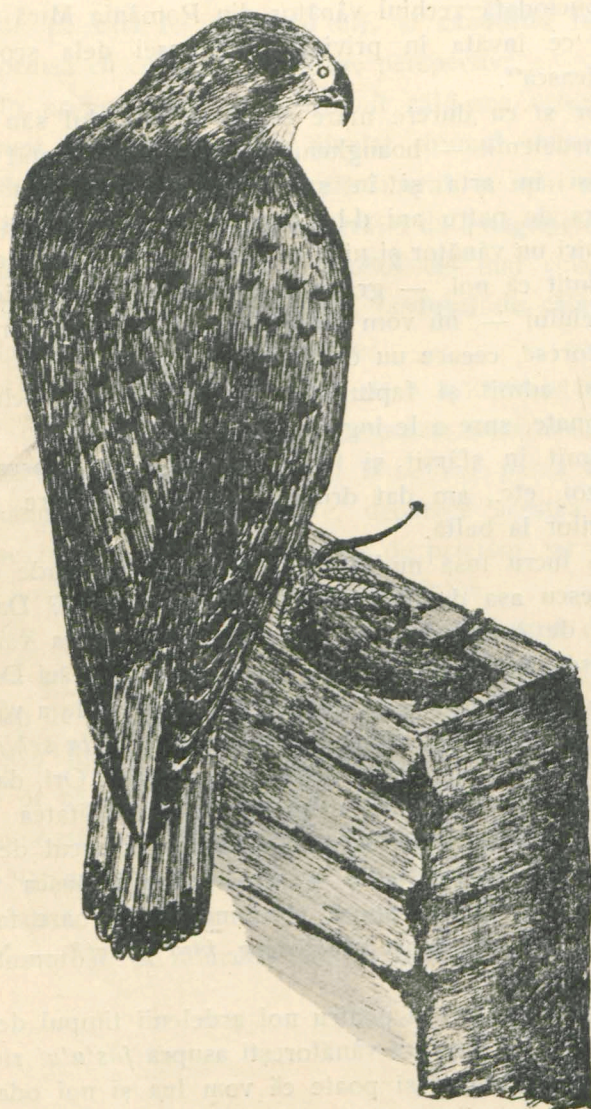
de Gr. Medianu-Herăstrău

Subfamilia Falconinae-lor (șoimilor) cari trăesc în țara noastră, se împarte în două genuri și anume: *a*) șoimi nobili, *b*) șoimi comuni sau vântureii.

În genul șoimilor comuni, deosebim 3 feluri de vânturei: Falco-Tinnunculus, Falco-Ceuchris și Falco-Rufipes (vânăt).

Primele două exemplare au între ele o asemănare atât de mare, încât mulți autori în descrierile lor le contopesc într'un acelaș nume.

Spre a fi mai complet și spre a evita unele mici conflicte din acest domeniu, voi descrie în parte numai

Falco-Tinnunculus. (bărbat).

primele două exemplare, scoțând în relief semnele și obiceiurile lor caracteristice și ușurând astfel modul lor de recunoaștere.

Aceste mici păsări folositoare, — după cum veți vedea —, își poartă numele de „Vânturei“¹⁾ din cauza obiceiului de a vântura aerul pe loc.

*) Vânturel; drăcuși; vântură vânt.

Acest obicei, de altfel existent la multe păsări răpitoare, este extrem de accentuat la vânturei.

Falco-Tinnunculus (în România: Vânturelul roșu; în Franța: La cresserelle; în Anglia: Kestrel; în Germania: Turmfalke), este cel mai răspândit vânturel. Îl găsim în toată lumea; mai puțin spre Nord. El este o pasăre călătoare, care sosește pe la sfârșitul lui Martie la noi și care pleacă prin Octombrie.

În general culoarea plumajului este roșiatic-cărămizie, putându-se totdeauna deosebi cu ușurință masculul de femelă.

a) *Femela* are o lungime de 33 cm., din care coada măsoară 17—18 cm. Pe spinare, cap și coadă, culoarea este roșiatică și punctată cu pete negre. Pieptul și pântecul sunt alburii și cu reflecții cărămizii, punctate cu puncte lunguețe de culoare neagră.

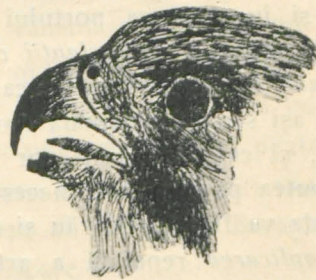
Capul este mai mult rotund și are un cioc scurt, bine curbat, prevăzut cu dinți foarte ascuțiți (vezi fig. No. 2).

La baza ciocului se află o pieleță galbenă cu marginile bombate, pe cari sunt așezate două găurele perfect rotunde cari reprezintă nasul (vezi fig. 2).

Ochii sunt mari și negricioși.

Tarsus-ul (tibia și peroneu) de culoare galbenă, are o lungime de 4 cm., iar degetul mijlociu fără ghiară are 2,6 cm.; ghiara are 9 mm. (vezi fig. No. 3).

Acest deget prezintă un semn caracteristic; el este mult mai mic în comparație cu degetele respective ale celorlalți șoimi. Ghiarele sunt negre și foarte puțin ascuțite.

Falco-Tinnunculus. (bărbat)

Coada, a cărui fond este cărămiziu și vărgată cu dungi negre (la vârf una mai lată), este întocmai ca în figura 4.

b). *Bărbatul* are o lungime de 31 cm.

Culoarea lui este la fel cu a femelei, cu singura deosebire că părțile superioare ale capului și cozei, au o culoare gri-albăstruie.

La baza gurei se observă „favoriți“ negri, puțin desvoltați, cari sunt de altfel un mic semn al șoimilor.

Spre vârf coada are o dungă, terminându-se cu o dungă îngustă albă (vezi fig. b. 4).

Pe pământ sau pe copaci această pasăre are o poziție aproape orizontală.

În România: Vânturelul roșu de Sud; în Franța: La cresserellette; în Anglia: Lesser-Kestrel; în Germania Rötelfalke), seamănă foarte mult cu precedentul.

Acest vânturel trăește mai mult la Sud și este mai puțin răspândit.

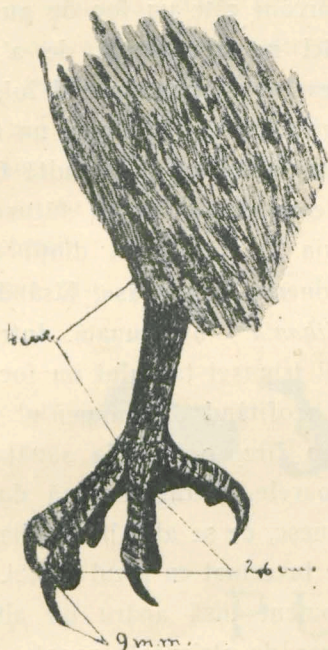

Fig. 3.

Spre a-l putea deosebi de celălalt, voi descrie mai la vale semnele lui caracteristice.

În general ei sunt mai mici.

La bărbat părțile superioare ale capului și gâtului au o culoare gri-verzuie mai închisă, fără a fi punctate ca la precedentul. Partea superioară a aripelor este mai roșiatică, fără a fi pătată cu pete negre.

Pe la mijlocul aripelor se observă o culoare gri-albăstruie, iar vârfurile sunt negricioase ca la precedentul.

Coadă este gri-albăstruie, având spre vârf o dungă lată și neagră, și se termină cu o dungă îngustă gri-albăstră.

La Falco-Ceuchris (bărbat), lipsesc favoriții de la baza gurei.

Femelele sunt aproape la fel, însă au un plumaj

mai deschis, în special pe partea inferioară a corpului.

Ghiarele și ciocul acestui exemplar sunt galbene-gri. Acești vânturei vin la noi prin Martie, când încep ași pregăti cuiburile; primul pe ruine și stânci, iar al doilea pe copaci înalți și scorburi, însă niciodată pe pământ. Ei depun în cuib 4—5 ouă rotunde și ovale, mari de 41:32 și 36:29.

Sborul acestor păsări este liniștit, caracterizându-se prin dese cercuri la înălțimi potrivite, întrerupte de frecvente opriri în zbor când vântură aerul pe loc.

În viața lui, Falco-Tinnunculus se arată animat de o continuă veselie, exprimând-o prin obișnuitul lui cântec: „cli-cli-cli-cli“.

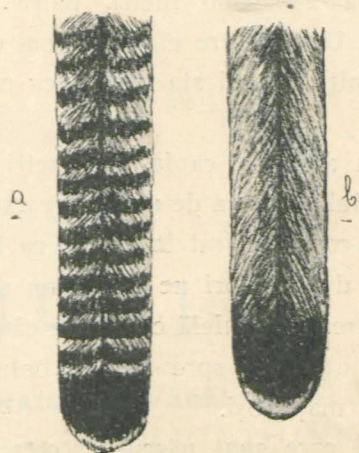

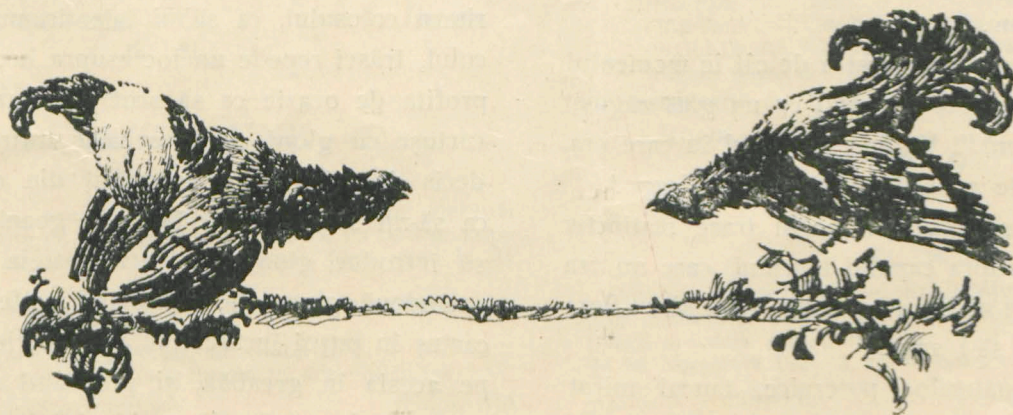
Fig. 4.

Acești vânturei nu prea sunt sperioși.

Charles Diquet ne spune: „Cette espèce très répandue s'approche souvent des habitations, en poursuivant les petits oiseaux“.

Ce e drept, adesea găsim această mică răpitoare statornicită în număr mare chiar la periferiile orașelor mari, așezându-și cuibul pe clădiri părăsite; dar este un absolut neadevăr că ele urmăresc în sbor păsările cântătoare.

Ambele feluri de vânturei se hrănesc numai cu șoareci, șopârle și insecte, și de aceea ei sunt foarte folositori agriculturii, trebuind în consecință să fie protejați.

O primejdie la vânătoare

(Autentic)

de Iosif I. Petrescu, T. Măgurele

Era după o zi ploioasă, prin Octombrie, în anul 1920, când eu și încă cu trei prieteni am pornit la vânătoare de epuri „*La sărite*“, prin viile din marginea nordică a orașului T.-Măgurele.

Mergem împânziți de-acurmezișul viilor, și căutam fiecare în zig-zag, mai cu seamă prin viile mai bu-ruienoase sau părăsite.

Abia trecusem un rând de vii, când observai înaintea noastră, ca la 250—300 metri, patru bivoli cari pășteau în vii. Unul dintre ei, puțin mai deoparte nu păștea ca ceilalți trei, ci sta adesea cu capul ridicat înspre noi.

Când ne-am apropiat ca la 150 metri de ei, observai că bivolul care era de o mărime extraordinară, sta pe loc cu capul ridicat în sus și cu botul întins spre noi, ori de câte ori ne depărtam de taur sau mergeam în direcție paralelă cu el. Iar când mergeam spre vie, ținea și el spre noi cu botul întins și cu pași rari și majestoși.

Eu, ca unul care sunt născut și crescut la țară, unde am avut fel de fel de vite, am dedus din atitudinea lui numaidecât că este un taur năvălaș, care împunge și din această cauză mi-am și schimbat direcția în lături, spre flancul stâng al nostru.

Prietenul meu de vânătoare, Manole, care până aci se aflase în stânga mea și care rămăsese mai în urma liniei noastre, văzându-mă pe mine că am luat-o la stânga și că las necăutat un loc de vie părăsit și bine îmbrăcat cu buruieni care se găsea însă în direcția taurului, nu vru ca să-l lase necăutat, și fără ca eu să fi observat că mi-a tăiat drumul pe la spate, o luă înspre locul acela. Nici nu apucă însă să intre bine în vie și când era ca la 50 metri de taur, acesta se și repezi spre Manole, care disperat de surpriza primejdioasă și neașteptată, o luă la fugă înspre mine.

Eu nu observasem toate acestea de cât în momentul când îl auzii pe Manole strigând cu un glas răgușit de disperare „*Mamă!*“ Văzând pericolul în care era, îi strigai din toate puterile: „*Nu fugi! Trage!*“

Atunci Manole se opri pe loc și trase instinctiv ambele focuri deasupra capului taurului, care nu era decât la 2 metri de el. În acest timp, sosii și eu fuga în ajutorul lui, ca să-l scap.

Din cauza detunăturilor puternice, taurul mirat parcă, se opri pentru un moment, iar noi începurăm

retragerea cu armele întinse. Când taurul da să ne atace, noi descărcam câte un foc de pușcă deasupra capului lui; căci ne era teamă de a trage în el din cauza proceselor cu proprietarul lui, cari puteau să urmeze. Taurul se oprea pentru un moment, dar își relua din nou atacul cu mai multă furie, în care timp Manole, care din roșu se făcuse galben ca lămâia și căruia îi clănțăneau dinții din gură ca clopoțelul de sonerie, se retrase, lăsându-mă singur în luptă cu „*dihan'a*“ înverșunată. Într'un moment mai periculos, îi trimisei taurului un foc în greabăn, înroșindu-l; și profitând de momentul acesta, până ce să-și revie în fire, o luai la sănătoasa, pe cât mă ajutau picioarele, retrăgându-mă după un gard viu de lemn cănesc, ce se afla în imediata apropiere a capului de vie învecinat cu locul luptei.

În același moment însă apăru un alt prieten al nostru, care, atras de strigătele noastre disperate și de focurile de pușcă trase, venea cu un arac în mână, începând să amenințe taurul de la vre-o 40 metri și strigă spre mine:

„*Ce mă, vă e frică de un bivol?*“

Eu observând intențiunea lui, îi strigai repede:

„*Nene Stroe, nu arunca cu aracul în el!*“ Dar el neascultând, aruncă cu aracul deasvârlita în taur, care nu stătu mult pe gânduri și se și năpusti la el, care o luă la fugă după gardul viu.

Eu văzându-l în pericol, uitai de pericolul prin care trecusem și sării și în ajutorul acestuia. Îl scăpai și pe el, care fugi lăsându-mă din nou singur cu bivolul. Ca să mă salvez o luai după un boschet des de salcâmi, pe care îl ocoleam în fugă, fiind gonit de taur când într'o parte când în alta.

La un moment dat acesta se repezi prin curmezișul desisului de salcâmi, care trosnea de puterea și mărimea colosului, ca să-mi taie drumul. Văzând pericolul, trăsai repede un foc asupra lui, pentru a putea profita de ocazie ca să scot din buzunar cele două cartușe cu glonț ce le aveam pentru dropii. Eram decis de a-i trimite un glonț din drilling în cap, ca să-mi salvez viața. Dar din goană nu nimerii ca să introduc glonțul pe țeava treia, ci scăpai jos amândouă gloanțele, rămânând astfel numai cu un cartuș în pușcă încărcat cu alice de iepure. Îl repezii pe acesta în greabăn, și profitând din nou de un moment de zăpăceală a bivolului, fugii în șanțul

din apropiere, unde mă făcui nevăzut în dosul unui gard viu de lemn câinesc. Camarazii mă așteptau pe o coastă, la o distanță respectabilă, fără să'mi sară în ajutor. Ducându-mă la ei m'am odihnit puțin, reculegându-mă din emoțiile pericolului prin care trecusem. În acest timp bietul Manole, într'un desis de burueni, își schimba „micul echipament“.

Repet că toate acestea s'au petrecut într'un timp relativ scurt. Pericolul fusese extraordinar de mare, din cauză că noi nu plecasem la vânătoare de „bisoni“ sau alte dihănii, și deci neașteptându-ne la asemenea surprize, aveam cu noi numai cartușe cu alice mărunte pentru „urechiați“.

După câteva zile am aflat, că tot acest taur a

omorât un om din comuna învecinată, iar pe altul îl fugărise până într'o casă, unde a dărâmat fe-reastra și o parte din zidul casei.

În acea zi fatală am fost atât de emoționat, încât am scăpat trei urechiați unul după altul, ca un „brânzoi“. Tocmai pe seară am băgat și eu la geantă doi; căci de și în acel an nu era actuala lege pentru octrotirea vânatului, totuși era atâta vânat, încât la sărite în trei patru ore, în apropierea orașului, împușcam la iuțeală câțiva epuri și niciodată nu veneam acasă cu mâna goală ca acum.

Deci ca încheere la cele întâmplate adaug:

„Feriți-vă de bivoli cari iau poziție, atunci când mergeți spre ei“.

PUBLICAȚIUNI

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DOMENIILOR
Direcția Vânătoarei

PUBLICAȚIUNE

No. 74664 — 12 Septembrie 1925

Domnule Președinte,

Avem onoare a vă face cunoscut că prin Decizia No. 2749/1925 s'a aprobat ca timp de 2 ani, cu începere dela 1 Ianuarie 1925, în tot cuprinsul țării, vânătoarea epurilor să fie permisă numai dela 1 Octombrie până la 1 Ianuarie al fiecărui an, afară de localitățile unde prin Decizii speciale a fost redusă această epocă sau oprită cu desăvârșire.

Prin Decizia No. 12353/1925, se oprește vânătoarea stârcilor albi, mari și mici în toată țara pe timp nelimitat.

Prin Decizia No. 14583/1925, se oprește vânătoarea găinilor de munte, ambele specii, în întreaga țară pe timp nelimitat. Cocoșii lor se vor vâna conform legii. Vânătoarea potârnicilor să se facă anul acesta în vechiul regat, Dobrogea și Basarabia dela 1 Octombrie la 1 Noiembrie, iar în Ardeal și Bucovina dela 1 Septembrie la 1 Noiembrie.

Se oprește în toată țara vânătoarea epurilor din căruțe, sănii sau călare.

Vă rugăm să binevoiiți a dispune să se aducă la cunoștința membrilor acelei societăți aceste dispozițiuni, pentru a nu le călca, fiind supuși a fi dați judecății.

DIRECTOR GENERAL,

(ss) N. Săulescu.

SUB-DIRECTOR,

(ss) I. Iliescu

☑ ☑

PRIMĂRIA GIULVĂR

PUBLICAȚIUNE

No. 414/1925

Dreptul de vânat asupra terenurilor aparținătoare comunei Giulvăr (extensiune de 3657 jugh. cad.), se va da în arendă pe timp de 10 ani, cu începere dela 1 Ianuarie 1926 până la 31 Decembrie 1935.

Licitația va fi orală și se va ține la 5 Noiembrie 1925 la ora 10 a. m., în localul primăriei.

Prețul de strigare este 1000 lei, iar vadiul 10%.

Condițiunile se pot vedea la primărie în orele oficioase.

Giulvăr, 24 Septembrie 1925

PRIMĂRIA

☑ ☑

Inspectoratul de Vânătoare al Județului Iași PUBLICAȚIUNE

În baza Deciziei Ministerului Agriculturii și Domeniilor, No. 53011/923 și în conformitate cu art. 9 din legea pentru P. V., se aduce la cunoștința generală, că la orele 11 în zilele mai jos notate, se vor ține licitații la Primăriile respective, pentru arendarea dreptului de vânătoare de pe terenurile comune constituite în acest județ, descrise în tabloul de mai jos.

Concurenții pentru a putea fi admiși la licitație, vor trebui să poseadă autorizația prev. de art. 13 din legea P. V., care conf. Deciziei Ministeriale No. 4719/1924 se eliberează de acest Inspectorat.

1 Noiembrie 1925			
Comuna	Supr.	Comuna	Supr.
Erbiceni	9000 Ha.	Mădărjac	1134 Ha.
Cotnari	4662 »	Buznea	4967 »
Lungani	4701 »	Băiceni	4500 »
Tg.-Frumos	1154 »	Bivolari	5199 »
Plugari	6940 »	Șipote	6344 »
Golăești	2948 »	Țuțora	2091 »
Costuleni	1371 »	Voinești	2161 »
8 Noiembrie 1925			
Galata	1500 Ha.	Poeni	1200 Ha.
Prisăcani	3280 »	Popești	4200 »
Brăești	3600 »	Dumești	3393 »
Sinești	2094 »	C.-Caprii	4400 »
Roșcani	2467 »	Ciurea	1800 »
Movileni	3949 »	Ceplenița	4500 »
Podul-Iloaiei (Romanești și Buțului)			1385 »
Copou (până la 1 Sept. 1926, fără Vultur)			3360 »

INSPECTOR,

Murat.

☑ ☑

PUBLICAȚIUNE

No. 718/1925

Comuna Șipotele-Sucevei din județul Rădăuți, dă în arendă prin licitațiune revirul de vânat din Șipotele-Sucevei, pe 5 (cinci) ani, dela 1 Ianuarie 1926 — 31 Decembrie 1931, în ziua de 20 Noiembrie 1925, a. m. la ora 10.

PRIMAR,

Bogdan Donigievici

PRIMĂRIA COMUNEI ROTBAV

PUBLICAȚIUNE

No. 204/1925

Licitația pentru arendarea dreptului de vânat pe teritoriul comunei Rotbav, județul Brașov, publicat pentru ziua de 20 Octombrie a. c., se amână pe ziua de 25 Octombrie ora 10 a. m., sub condițiunile publicate.

Rotbav, la 22 Septembrie 1925

PRIMĂRIA

□ □

NOTARIATUL CERCURAL CHIEȘDUL-SILVANIEI

PUBLICAȚIUNE

No. 534/1925.

Se aduce la cunoștința publică, că dreptul de vânat al comunei Chieșdul-Silvaniei și Sighetul Silvaniei din județul Sălaj se va da în arendă pe 6 ani succesiv începând dela 1 Ianuarie 1925, care se va ținea după cum urmează:

In comuna Chieșdul-Silvaniei la 29 Dec. 1925 orele 9 a. m.

Prețul de strigare 200 lei anual.

In comuna Sighetul-Silvaniei la 29 Dec. 1925 orele 4 p. m.

Prețul de strigare 150 lei anual.

Vadiul 10% din prețul de strigare.

Condițiunile conf. art. 10 din legea pentru protecția vânatului și se pot vedea în biroul notariatului.

Chieșdul-Silvaniei la 7 Oct. 1925.

NOTAR CERCURAL,

Emeric Vaucea.

NOTARIATUL CERCURAL ERIU-SÂNCRAIU

PUBLICAȚIUNE

No. 476 adm. 1925.

Se aduce la cunoștința celor interesați că dreptul de vânat al comunelor notariatului Eriu-Sâncraiu se va da în arendă prin licitație publică pe 6 (șase) ani cu începere dela 1 Ianuarie 1926.

Licitația se va ține:

1. In comuna Eriu-Chișfalău: în ziua de 22 Dec. 1925 ora 8 a. m.

Prețul de strigare 400 lei.

2. In comuna Eriu-Sâncraiu: în ziua de 22 Dec. 1925 ora 11 a. m.

Prețul de strigare 750 lei.

3. In comuna Cig: în ziua de 22 Dec. 1925 ora 3 p. m.

Prețul de strigare 400 lei.

Vadiul 10%.

Intrucât la acest termen nu se vor prezenta licitanți, al doilea termen de licitare se fixează pe ziua de 5 Ianuarie 1925, la orele mai sus indicate.

Condițiunile de licitație sunt cele prevăzute de legea pentru protecția vânatului și ord. Min. Dom. Dir. Vânatului No. 18384—1924.

Informațiuni se pot primi în biroul notariatului.

Eriu-Sâncraiu la 14 Oct. 1925.

NOTAR CERCURAL,

Augustin Wesselovschi

CORESPONDENȚE

◇ SFETCU STĂVARU, VASILE SÂRBU, DUMITRU ST. R. VĂDUVA-FLOREA N. ST. LAZĂR, PANACHE ILIESCU, ION N. BUSUIOC și ȘTEFAN N. DRAGOMIR, TOȚI DIN COMUNA GRĂDINI LIȘTEAVA, JUD. DOLEJ. Vă confirmăm primirea dela fie-care a taxelor de înscriere și abonament, precum și costul stemei.

◇ D-R CAROL SEEMAYER — ADVOCAT — ORȘOVA. Am primit taxa de înscriere, cotizația și abonamentul pe anul 1925.

◇ DUMITRU P. TĂLĂNGESCU — VAMA IAMUL MARE. Am primit lei 450, plata taxelor cuvenite „UNIUNEI“ precum și costul stemei.

◇ GHEORGHE IEȘANU — BORGOTHA. Am primit taxa de înscriere și restul abonamentului de a. c.

◇ NICOLAE THACZ — BREZOI. Vă confirm primirea taxei de înscriere și abonament pe anul 1925.

◇ SOCIETATEA DE VĂNĂTOARE „MOLDA“ DIN R.-SĂRAT și „DORNA CÂNDRENILOR“ DIN BUCOVINA. — Am primit dela fiecare plata taxei de afiliere și abonamentul la revistă pe a. c.

◇ DAMASCHIN STROCA — BOZOVICI. Vă confirm primirea sumei de lei 550, ce reprezintă plata taxelor cuvenite „Uniunei“, precum și costul emblemei.

◇ INGINER SILVIC MIHAIL CLOȘAN — CARANSEBEȘ. Am primit lei 120, abonamentul D-vs pe 7 luni.

◇ VLADIMIR BÖHM, INGINER INSPECTOR SILVIC — CĂRLIBABA. Am primit prin D-l Maior Schneider Snyder, taxa de înscriere a D-vs în „Uniune“, precum și abonamentul pe a. c.

◇ TÖMLO ȘTEFAN — TURDA. Am primit abonamentul D-vs pe a. c.

◇ ELEFTERIE PRELIPICEANU. — IȚCANI. Vă confirm primirea taxei de înscriere, a cotizației și abonamentului D-vs pe a. c.

◇ SOCIETATEA VĂNĂTORILOR „VULPEA“ SOROCA, PRECUM ȘI D-NI: TITUS DASCHEVICI, GHE. N. HĂRJEU, TROFIM MAXIM, VICTOR DRAGANCIU, D-TRU IȘOVEANU, IOAN COJOCARU, NICOLAE ROMENSCHI, SERGHIE PETRENCO VLADIMIR ȘCIUCĂ, TOȚI DIN SOROCA. Vă confirm plata abonamentelor D-vs pe a. c.

◇ D-R ALEX. CRĂCIUNESCU, BĂILE HERCULANE. Am primit taxa de înscriere și abonament pe a. c.

◇ STAN R. DĂNULESCU. — DĂRZA. Am primit taxa de înscriere și abonamentul pe a. c.

◇ VASILE POPOVICI — PAFĂȘ. Am primit lei 550, ce reprezintă taxa de înscriere, cotizația și abonamentul D-vs pe anul 1925.

◇ A. BILONS — CERNĂUȚI. Vă confirm primirea sumei de lei 250, cotizația și abonamentul D-vs pe anul 1925.

◇ E. BINDER DIN NEDIAȘ ȘI S. COTESCHI DIN BACĂU. Am primit dela fie care plata abonamentului pe anul 1925.

◇ CONSTANȚIN MOISIU. — DOGNOCEA. Am primit restul abonamentului D-vs pe a. c.

◇ INGINER CAROL HEDBAONY. — STEIERDORF. Am primit taxa de înscriere în Uniune.

◇ DR. I. BINDER DIN MEDIAȘ, INGINER BASILE PRETORIAN DIN MĂNECIU ȘI ION ȘTIMBAN DIN IAȘI. Am primit de la fiecare abonamentul pe a. c.

◇ FR. CASPARI DIN MEDIAȘ. Am primit taxa de înscriere și costul stemei.

◇ SALGA ZOLTAN DIN BERBEȘ. Am primit prin Dl. Inspector Dunca Ștefan suma de lei 440, ce reprezintă taxa de înscriere, abonamentul pe a. c. și costul stemei.

◇ FRANCIS POHL DIN DOGNOCEA. Am primit restul abonamentului dv. pe a. c.

◇ C. MOGĂLDEA. — PLOEȘTI. Am primit taxa de înscriere și abonamentul pe a. c.

◇ DR. ALEX. CRĂCIUNESCU. — BĂILE HERCULANE. Vă confirmăm primirea sumei de lei 250, cotizația și costul stemei.

◇ FRANCIS HOLLITS. — DOGNOCEA. Am primit restul abonamentului dv. pe a. c.

◇ CAROL NAGY. Aind. Vă confirm primirea sumei de lei 560, taxa de înscriere, cotizația, abonamentul pe a. c. și costul stemei.

◇ G. GROSSU. — VIZIRU. Am primit lei 542, ce reprezintă taxa de înscriere, cotizația, abonamentul pe anul 1925 și costul stemei

(Inchisă la 19 Oct. 1925)

□ □

Muzeul de Vânătoare

Fondat din inițiativa d-lui Dr. Gh. Nedici, ne roagă să reamintim publicului nostru vânătoresc dispus a contribui la înzestrarea lui, că toate animalele, păsările etc. ce i se donează, trebuiesc trimise spre împăiere *pe adresa D-lui Dr. Gh. Nedici, Piața Principesa Maria No. 1, București.*

Deasemeni sunt rugați D-nii Inspectori de Vânătoare, cari au bine-voit a lua asupra lor listele de subscripții pentru muzeu, să trimeată sumele colectate: *Băncei Franco-Române, Str. Bursei No. 5, București,* în comptul Muzeului de Vânătoare.

◇ ◇ ◇

SETTER-IRLANDEZ

(ROȘU)

*de 6 luni, câine, foarte
frumos, rasă curată,
vând ocazional.*

A se adresa la Revistă

CEL MAI BUN

ULEIU DE ARME

„ANTINITROL“

Singurul producător

în

România Mare:

Inginer

Albert Schaefer,

Sibiu

a se adresa la „Uniune“

Loc pentru Reclame

Atelierul de Curelărie M. Soglu & S. Berbec

No. 75, Calea Victoriei No. 75

(în curte, peste drum de Biserica Albă)

BUCUREȘTI

Tocuri pentru arme, Genți de vânătoare, Zgărzi, Lese, Curele de arme

Jambiere, Botnițe
Cravașe împletite,
cartușe, precum și
de curelărie pen
Articole de voiaj, Po
Genți pentru aparat

Copiază cu cea mai perfectă exactitate o
cu mâna și din c
Lucru artistic și cu preț

Nu cumpărați nimic înainte c

NB. — Membrii „Uniunii Generale a Vânătorilor

„LA ARMURĂRIA ENGLEZĂ“ OSIAS KLINGER

BUCUREȘTI

STRADA ACADEMIEI No. 3
(SUB HOTEL BRISTOL)

■ ■

Noul magazin de arme,
munițiuni, articole de vânătoare,
velocipede, motocicletele și accesorii,
Atelier special pentru reparațiuni de arme.
Arme de vânătoare, de fir și de apărare
ultimile perfecțiuni, tuburi și cartușe
încărcate, toate calibrele.

■ ■

ARTICOLE DE VÂNĂTOARE

ADR. TEL.: ARMURARIA ENGLEZA

ANUNȚ

Doi Brigadieri de vânătoare, ab-
solvenți ai școlii
dela Sighetul Marmatiei, caută post.

:: :: A se adresa la Administrația Revistei :: ::

ANUNȚ

Drilling, cal. 20×20/9,3×72,
hammerless cu
platine și siguranță Greener, zăvor
dublu. Armă de primul rang, cu un
tir foarte bun și puțin uzată.

:: :: :: Prețul lei 15.000 :: :: ::

Se poate vedea și încerca numai la posesorul ei

OCHI

de păsări și mamifere se pot afla la
NICOLAE ROȘCA

Articole de sport și vânătoare,
Cluj

Calea Regele Ferdinand, 141

**Societatea Anonimă de Cimenturi
din Europa Orientală
(CIMENT-PORTLAND)**

Capital Fr. belg. 7.500.000

Sediul de exploatare:
Cernavoda

Sediul Central:
Anvers (Belgia)

Producțiune: 60.000 tone

**SOCIETATEA DE CIMENT
IOAN G. CANTACUZINO**

SOCIETATE ANONIMA

BRĂILA

Sediul Social București
Telefon 27/50

Fabrica Brăila
Telefon 84/2

Pentru Regenerarea Sângelui la Vânat

Vânat viu pentru Creștere și pentru Improspătarea sângelui

Cerbi nobili, Cerbi Dama și Cerbi Shicka, Căprioare, Mistreți, Iepuri de câmp și de pădure, Fazani comuni, cu banda albă și regali, Potârnicși, Lapini sălbateci, Cocoși de mesteacăn și Cocoși de munte, precum și toate celelalte specii de vânat și păsări de lux, ca lebede și rațe japoneze, Fazani aurii, argintii și de Amherst, Păuni, Păsări de rasă, Găini, Rațe și Gâște.

Ouă de Fazani și de Păsări de Rasă pentru Clocit

Aparate de clocit (clocitori), Instalații de curți de păsări, etc. oferă în calitate superioară cea mai veche și cea mai mare Firmă din această branșă:

Eduard Mayer, Wildexport, Wiener-Neustadt (Austria)

(La orice corespondență rugăm să se atașeze 20 Lei pentru răspuns. — Corespondență în limba germană, franceză și engleză)

Afară de aceasta mai cumpărăm: orice cantitate de bufnițe vii, tinere sau bătrâne, vidre, pui de urs, lupi, pisici sălbatice, jderi mari, vulturi, șoimi, stârci, cocori și berze negre, și rugăm să ni se facă oferte

Wilhelm Scherg & C-ie Brașov

Fabricile de postav, țesături de mode și tricotate
din Brașov

FONDAT ÎN 1823 — TELEFON No. 14, 706

Produse de prima calitate în:

Stofe de mode
pentru bărbați și dame

Postavuri fine și de comerț

Postavuri de uniforme
:: Ofițeri și sporturi ::

:: Cuverturi și pături ::

Fabrica:
STRADA FABRICEI No. 2

Magazia:
PIAȚA LIBERTĂȚII

D-sale

Domnului .....

.....

.....

.....

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 20 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHIU 30 LEI
